

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 22.06.2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **оптужени Илија Јуришић,**
- **браниоци оптужених адвокат Ђорђе Дозет и адвокат Стеван Протић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли позвати све сведоке? Сви да уђу само да констатујемо.

Само да констатујемо ко је дошао:

- **Гајић Сретен,**
- **Тодић Радо,**
- **Станкић Благоје.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујем да сте и ви дошли други Станкић Благоје, то је грешком, сад ми је речено да сте грешком позвани. Горан Крчмар?

Нису приступили сведоци оштећени:

- **Ђурановић Саво - нема доказа да су позив примили,**
- **Симић Бранко - позив примио и**
- **Ристић Милутин позив примио**
- **Др Зоран Станковић присутан је.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Нека остане само др Зоран Станковић сведок.

Докторе, изволите.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ОДРЖИ

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у својству сведока саслуша др Зоран Станковић.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ЗА СВЕДОКА

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Рођен 09.11.1954. године, село Трговиште, општина Владичин Хан, са станом у Београду, улица Житомисличка бр. 42/10. Тренутно радим као проректор недржавног универзитета Привредна академија из Новог Сада и професор судске медицине на приватном Стоматолошком факултету у Панчеву

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве који се налази испред вас.

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми водимо овде тзв. поступак «Тузланска колона». Тражили смо извесне обдукционе записнике од ВМА, они су нас упутили на вас, претпостављају да ви поседујете неку медицинску документацију. Речено нам је да је то достављено Комисији за прикупљање документације о ратним злочинима тадашње Владе СРЈ тако да би нам ви дали нека ближа објашњења, то је разлог био зашто смо ми вас данас позвали, па ако можете да нам испричате шта сте, да ли сте ви вршили обдукцију? Ми имамо података да постоје девет обдукционих записника, како, на који начин, поступак рада па бих вас молила да нам то испричате?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да ли се то диктира?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, слободно говорите, то се све снима.

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам у време када се догодила несрећа и убиство војника и цивила у Тузли 15.05.1992. године био у Сарајеву ради преузимања посмртних остатака војника који су страдали у Добровољачкој улици и пред Домом војске у Сарајеву. Тамо ме је затекла та вест и након повратка из Сарајева добио сам позив и задатак да се јавим у Бијељину ради обраде посмртних остатака особа које су страдале у тузланској колони. Сами смо, два моја помоћника и ја полетели хеликоптером са хелидрома који се налази поред ВМА, ја мислим 20. маја 1992. године, слетели смо у Бијељину на неком фудбалском стадиону где су нас дочекали припадници војске и пребацили у касарну. У касарни смо били у неком објекту у коме је било поређано у црне пластичне вреће негде 30-ак тела, ја не знам тачно колико и од стране тих људи су рекли који су тамо били у касарни речено је да ми требамо да извршимо обраду тих посмртних остатака.

Међутим, морам да кажем да је то период, тј. време када се војска повлачила са територије Босне и Херцеговине, када је већи број старешина напустио те просторе и морам да признам да је био један одређени хаос где је свако гледао да разреши постојеће дилеме везане за пресељење, тј. ратну технику и све оно што је следило током пресељења тако да ми нисмо могли да извршимо обраду свих тих тела која су се налазила у касарни из једног простог разлога што нису постојали никакви услови а пре свега нисмо имали људе који би нам евентуално помагали као ни представнике органа правосуђа и тужилаштва који би водили цео тај поступак. Због тога, а у договору са неким старешином који је био један од људи који су командовали касарном, ја сада не могу да се изјасним која је његова функција била, договорили смо се да она тела која су припадала или која су требала да буду сахрањена негде у Србији или нису могла да буду идентификована да се пребаце на ВМА а да остала тела преузме фамилија која је ту била поред тих лешева и која је изричито тражила да се што пре та тела сахране имајући у виду да је протекло 5 дана од времена када се десила ова несрећа и када су ти људи страдали.

Ми смо се вратили за Београд и у току поподнева ја мислим да су тела девет особа пребачена на ВМА где смо ми 21.05.1992. године извршили судско-медицинску обраду и где смо након тога опремили та тела за сахрану и уз помоћ родбине упутили на одредишна места сахране. Успели смо да у том раду у првом налету идентификујемо седам тела док су два тела била и остала неидентификована скоро годину дана мада се за једно тело поседовала потпуна документација као што је лична карта и да је тело било препознатљиво али се нико од родбине није јављао за то тело. Прво тело које смо обрадили које носи ознаку С број 241/92, морам да кажем да ознака «С» значи судски, број леша који је обрађен у тој години и кроз 92 значи 92 годину.

Имајући у виду да смо ми у том периоду били једина институција која је радила обдукције тих посмртних остатака и да смо били једини који су ишли на ратиште. Ми смо радили само спољашње прегледе а у ситуацијама када је требало рецимо да видимо да ли се ради о стрелним или експлозивним повредама и када смо имали могућност да извадимо делове пројектила или минскоексплозивног средства који су се налазили поткожно и који су били видљиви голим оком, онда смо засецали те делове тела и вадиле те пројектиле, тј. гелере или смо по неким ситуацијама када је то било могуће и када смо пратили пут, условно речено правац канала пружања прострелине и могли да откријемо евентуално пројектил и пронађемо пројектил којим је та повреда нанета, ми смо отварали грудну, тј. трбушну дупљу и вадиле, проналазили те пројектиле.

Рекао сам да је прво тело које је обрађено. Сада да вас питам да ли да у кратким цртама наведем налаз и узрок смрти или само оно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете у краћим цртама.

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ми смо прво тело које је обрађено, то је био Ђурановић Робин, ознака је била С бр. 241/92, на телу је нађена одећа која је делом била војна, делом цивилна, ја ћу вам касније доставити ове фотокопије обдукционих записника тако да не бих хтео да улазим у ове детаље и нашли смо да, на телу смо нашли две прострелине, једну у пределу леђа, у пределу грудног коша и другу у пределу десне надлактице, а на телу смо нашли, то су прострелине нанете пројектиlima испаљеним из ручног ватреног оружја из даљине, нашли смо и већи број раздерних нагњечних рана у којима смо пронашли делове распрснутог пројектила и што нам је указивало да су пре уласка у тело ови пројектили прошли кроз неку препреку на свом путу кретања. Смрт је наступила услед искрвављења из раскиданих крвних судова и расцепа органа грудне дупље дуж канала стрелних рана и у прилог обдукционог записника, убилачког је порекла, а у прилогу обдукционог записника налази се четири колор фотографије које су снимљене током вршења обдукције.

Друго тело које је идентификовано то је тело Михајловић Радована Милан, стар 23 године, који је на себи имао војничку одећу са ознаком водника I класе, пронађене су и личне ствари (војничка књижица, писмо на име Михајловић Милана и новац који је овде наведен). На телу су пронађене застрелна рана у темену потиљачног предела главе и регистроване су ране у пределу предње стране десног рамена, задње стране левог рамена, десне половине грудног коша, десне бочне стране грудног коша и испод десног ребеног лука и леве подлактице, смрт је насилна и наступила је услед разорења и нагњечења можданог ткива дуж канала прострелне ране, а убилачког је порекла и као доказ регистрованих повреда у прилогу обдукционог записника се налази седам колор фотографија које су снимљене.

Следеће тело које је идентификовано је тело Вуковић Анђелка Саво, стар 27 година на коме је регистрована војничка одећа и делови цивилне одеће. Морам да кажем да на свим овим телима до које сам до сада навео није било обуће, разлог не знам, а од повреда нађена је прострелна рана на задњој десној страни десног кука и прострелна рана у десном бедреном пределу. Такође су нађене раздерно нагњечне ране у којима су нађени делови пројектила у пределу леве половине тела, леве јагодице, левог рамена и десне бутине, смрт је била насилна, наступила је услед искрвављења из раскиданих крвних судова меких ткива и расцепа органа карлично-трбушне дупље дуж канала стрелних рана. У прилогу обдукционих записника налазе се 4 колор фотографије.

Следеће тело које смо идентификовали је тело Деспотовић Петра Славко, старости 34 године, на коме је нађена, нађени су делови војничке и цивилне одеће. На десном стопалу је била браон плитка ципела на шнирање а на левој није било обуће. Од повреда нађена је застрелна рана у чеоно теменом пределу главе са разорењем и оштећењем за живот можданих центара што представља непосредни узрок смрти, а такође је нађена и улазна рана прострелине у на унутрашњој страни горње трећине десне потколенице. Смрт је убилачког порекла и у прилогу обдукционог записника налази се 6 колор фотографија.

Следеће тело које смо идентификовали је тело Мркоњић Ранко, то је С број 245/92, старости 44 године, које је било обучено у војничку униформу са деловима цивилне одеће, такође на стопалима није било обуће, нађена је устрелина на задњој, чији улазни отвор је био на задњој спољашњој страни левог рамена која је довела до расцепа крвних судова, расцепа горњег глежња левог плућног крила и расцепа лука аорте са следственим искрвављењем што представља непосредни узрок смрти. Код овог тела смо на кожи пронашли опекотине II до IV степена које су нанете дејством пламена на месту регистрованих повреда а то су биле следеће регије тела:

десна половина лица, предња унутрашња страна десне надлактице, десни лакатни прегиб и дланена страна десне подлактице. У прилогу обдукционог записника налази се 5 колор фотографија.

Под бројем С246/92 обрађено је тело, које је идентификовано, ради се о Гогановић Васкрсију који је био 55 година животног доба, на телу су регистроване повреде у виду прострелине у пределу грудног коша и то две прострелине које су нанете пројектилима испаљени из ручног ватреног оружја. Регистроване су и раздерно нагњечне ране у пределу обе надлактице, прстију десне шаке, десне слабине, десног бедра, десне бутине, десног колена и обе потколенице које представљају улазне и излазне отворе прострелине и устрелина у чијим просторима су пронађени делови распрнутог пројектила и код ове особе су пројектили пре него уласка у тело прошли кроз препреку. Смрт је наступила услед искрвављења из раскиданих крвних судова, меких ткива и расцепа органа грудне и трбушне дупље дуж канала стрелних рана, убилачког је порекла, а у прилогу се налази 10 колор фотографија.

Следеће тело које смо идентификовали то је тело Михајловић Зорана, носи ознаку С347/92, старост 26 година, тело је било обучено у војничку одећу, било је и делова цивилне одеће. Од повреда на телу је регистрована устрелина на задњој страни средње трећине врата, такође регистрована је још једна устрелина у пределу средине леђа и смрт је наступила услед разорења и нагњечења кичмене мождине и искрвављења из раскиданих крвних судова меких ткива и расцепа доњег режња левог плућног крила дуж канала стрелних рана. Смрт је убилачког порекла, а нађене су, снимљене су и достављене 3 колор фотографије.

Што се тиче, то је идентификација тих 7 тела је урађена одмах и обдукциони записници ће бити достављени.

Следеће тело које је обрађено и на чијој идентификацији смо чекали скоро годину дана је Јосиповић Младен који је био обучен у војничку униформу, имао је прострелну рану на глави чији је улазни отвор био у пределу левог ока. За њега је постојала комплетна документација, у ствари из одеће су извађени лична карта и остали предмети, међутим, нико се није јављао да преузме тело да би сасвим случајно на једном рођендану нека жена ме питала који је био код неког нашег потпуковника Вујановић Дамира, нека жена ме је питала да ли ја могу да помогнем у проналажењу тог тела, а у ствари радило се да је човек који је седео поред мене био његов рођени стриц и ми смо тако идентификовали то тело и они су преузели.

Следеће тело које смо идентификовали, не могу тачно да се сетим када то је тело војника Савић Драгана са Новог Београда, мислим да му родитељи, да му мајка, да нема оца, да су му родитељи или мајка да живи и ради у Немачкој, она је дошла после годину и по дана и тело је било потпуно

угљенисано и ми смо у телу пронашли кључ од стана поред осталог који нам је послужио ради идентификације с обзиром да смо тај кључ однели у тај стан, отворили врата, а идентификација је рађена на основу других података као што су зубни статус, делови одеће, подаци где је био и тако.

За ова два тела нисам успео да одрадим фотографије зато што смо ми ове обдукционе записнике давали свим оним заинтересованим државним органима и Републике Српске и ове државе али ја не бих улазио даље у тумачење зашто нису достављени овом суду као ни налази рецимо из Добровољачке који су предати али отом-потом.

Ево то је основно што сам ја могао да вам кажем. Након тога, након судско-медицинске обраде родбина смртно страдалих је дошла, преузела посмртне остатке који су били опремљени и заједно са погребном опремом сахранила у местима где су они желели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас питала овде је био саслушан сведок-оштећени Вукмирица и он нам је рекао да је био са родитељима покојног Савић Ненада на ВМА, а да ли уопште имате неку информацију шта је са тим телом? Убеђен је каже «ја сам био са родитељима» заједно кад је и он ишао да се идентификује?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Савић Ненад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Савић Ненад?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То није овај Савић Драган?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, њега чак и немамо на списку жртава.

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја морам да вам кажем да смо ми у то време добијали посмртне остатке смртно страдалих са територије Хрватске и Босне и Херцеговине у ВМА у различитим временским периодима. Оне посмртне остатке који нису допремљени у првом налету могуће да су допремљени у неком, кад кажем први налет, можда мало груба формулација али који нису идентификовани одмах или који нису допремљени одмах су допремљени касније у неком каснијем периоду тако да могуће да је неколико дана касније или у том периоду када је трајало преузимање посмртних остатака, с обзиром да након обдукције ти посмртни остаци нису одмах преузимани од стране родбине из више разлога. Радило се о томе да су ти посмртни остаци војним возилима превожени до места сахране. Радило се о томе да војна возила већ у то време нису могла да прелазе границу или територију Републике Србије па се онда чекало да се са тим новоуспостављеним органима војске у Републици Српској, тј. на територији Босне и Херцеговине ступи у контакт и да они пошаљу возила тако да је могуће да је то тело касније допремљено а ја то морам да погледам у документацији да бих проверио да ли тог тела има или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Реците ми да ли ми можемо да потражимо службеним путем?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Можете и ви да потражите службеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па тражите од Института за судску медицину ВМА да ли је достављено тело. Има ту једна, значи то је тај део. Има ту једна друга ствар. Ова тела су која сам рекао имају своју ознаку и она су уписана у протокол лешева који су судско-медицински обрађени. Међутим, постојала је једна друга категорија смртно страдалих, то су лешеви који су на неком другом месту или обрађивани или опремљени, мислим обучени са погребном опремом, допремљени до ВМА где је вршена само даља, обављени су послови везани за транспорт у неком другом месту, а та тела нису ни на који начин судско-медицински обрађивани, значи није вршен спољашњи преглед, није вршена обдукција. Могуће да међу тим телима и да међу да на тај и такав начин да је он видео то тело а да оно није судско-медицински обрађено из разлога које сам вам навео, тако да је у тим тзв. транзитима како смо их ми звали постоји документација која се налази у ВМА и то потражите од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ви ћете нам онда обдукционе записнике одмах предати је ли тако, код вас су? Јесу ли са прилозима? Хвала.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је др Зоран Станковић предао суду седам обдукционих записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има питања? Питања нема. Изволите тужиоче? Одбрана? Изволите?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: (бранилац окривљеног) – Ако би вештак могао само да нам каже у картону идентификација погинулих који се подаци региструју, који се подаци идентификованог лица, ви сте рекли име и презиме, да ли има још нешто?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Када се врши идентификација лешева, ми смо у конкретном случају те лешеве идентификовали у ВМА уз помоћ родбине и документације која је била, у обдукционом записнику значи постоје подаци који карактеришу у ствари у тзв. спољашњем налазу који одређују основне карактеристике тела као што су висина, тежина, животна доб, онда развијеност костура и мишића. У другој тачки су описани значајне карактеристике као што су боја косе, боја очију, зубни статус. Иза тога евентуално ознаке или карактеристични делови на телу као што су тетоважа или ожиљци рецимо конкретно код Ђурановић Робина смо регистровали ожиљак коже, промена 25x7 мм на бичној страни доње трећине леве подлактице или пак младеж на предњој спољашњој страни доње трећине трбуха. Код неких особа смо регистровали рецимо тетоваже. Сад ћу да вам кажем.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ако дозволите, нисмо се разумели, ако дозволите. Дакле, ја уопште не спорим податке везане за правила ваше струке на основу којих ви идентификујете једно тело. Ја вас питам у вези са административним подацима у вези једног лица, дакле ви кад идентификујете на пример Петар Петровић шта идентификујете још од административних података, рецимо ево ја ћу вас питати да ли идентификујете матични број?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ми смо током идентификације, значи издавали потврде о смрти које су биле попуњене са свим оним подацима који су карактеристични за особу (име, презиме родитеља, датум рођења, кад је умро, где је умро) и издавали смо са дијагнозом, тј. на писаним узроком смрти и са тим потписом, том потврдом о смрти надлежно лице, у то време то су били капетан Лука Николић и заставник Делић, они су одлазили у општину Савски Венац, вадиле потвду о смрти и то је био цео поступак и издавали смо уверења.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Опет ми не кажете који подаци да ли је био рецимо евидентиран матични број идентификованог лица?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сад не могу да вам кажем, значи то је ван мојег описа.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: И још једно питање. У случају кад идентификујете као погинулог припадника ЈНА да ли се уноси и припадност јединице из које је погинуо?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, уноси се припадник јединице којој је припадао на основу.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: И сад још једно питање које није везано за ваш налаз али је везан за вашу функцију. Ви сте, ако ме памћење добро служи били министар одбране, па дакле пошто сте лице из војске, моје питање је да ли мора да постоји податак која лица су на дан 15.05.1992. године били припадници ЈНА у спорној касарни одакле, извините није спорна, то је било у касарни у Тузли из које је кренула та несретна тузланска колона?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У сваком случају да су ти спискови и подаци морали да постоје и да су се налазили у надлежним органима јединице којој су командовали.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли др Зоран Станковић сада сведок може да одговори који је био критеријум да од тих 30-ак лица пронађених које је он затекао доласком у Бијељину иду за Београд, односно који остају у Бијељини?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам већ рекао да смо ми кад смо стигли у касарну у Бијељини затекли поред тих посмртних остатака један већи део родбине смртно страдалих који су извршили идентификацију и који су тражили да се сахрана тих посмртних остатака обави што пре с

обзиром на време протекло од дана смрти и ми смо у том делу, значи били принуђени или у договору са старешином који је у то време био у касарни у Бијељини да они то одраде и сахране те своје посмртне остатке. Морам да вам кажем, пошто сте ви били члан Војног суда у то време да војни суд уопште није хтео да води истрагу о смртно страдалим припадницима војске па када сам ја прве обдукционе записнике доставио војном суду у Београду. Оппростите што сад идем мало даље, кад сам доставио прве па онда сам добио одговор од Војног суда са враћеним обдукционим записником да то војску не интересује, да су то жртве које су страдале у рату па сам ја онда то самоиницијативно кренуо да радим да би ме прогласили тако како ме прогласили, да би онда након тога одбио и наш начелник Института, у то време пуковник Спасић да се уопште та тела обрађују у ВМА, да се директно пребацују у мртвачницу градску у Делиградској, па сам ја онда након тога звао генерала Жунића који је био начелник**Политичке** управе и тек онда је стигла наредба да ја то радим, али као добровољац и ја сам то радио.

Овде има када ви постављате ово питање, онда смо ми у једном тренутку тражили да се наш тај статус дефинише од стране државних органа па је онда био став можеш да идеш да радиш на ратом захваћеном подручју и радите то у ВМА где је и формиран центар за пријем свих тих погинулих у ратним дејствима, али ће то остати у оквиру Института за судску медицину. Па смо ту имали још један проблем који ћете сад можда питати да већ кажем када је то тако издавање потврда о смрти ово које је адвокат Протић уствари поставио питање. Ми смо издавали као да су та лица погинула у Београду зато што на територији где су та лица страдала као што је рецимо Тузла или тамо где смо обрађивали као што је Бијељина, нико није могао да изда потврде о смрти, а та тела су требала да буду сахрањена и онда смо имали нападе како то да је неко не знам погинуо у Тузли, а издата потврда да је погинуо у Београду. Ми смо тражили званична тумачења, дајте помогните нам, нико нам то није могао да помогне и да учини а има ту низ ствари које нису, које закон није дефинисао, нити пак које војска је дефинисала, тако да смо ми били принуђени да одступамо у неким случајевима као што сам навео од законске регулативе, само да би задовољили те неке основне ствари да би се извршила сахрана посмртних остатака и то је оно што сам хтео додатно, оппростите ако сам мало био опширнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово су баш релевантни подаци, изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте вршили обдукцију над телима која нису дошла на ВМА?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте вршили било какав поступак идентификације тих лица?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не. Лешеви су били свежи и препознатљиви тако да их је родбина препознавала што је и дозвољено у оквиру идентификације личним увидом у посмртне остатке.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Међу овим лицима које сте ви идентификовали на ВМА налази се и лице са презименом Мркоњић, да ли можете да пронађете тај налаз?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Мркоњић Ранко.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да нам кажете само које сте личне податке забележили везано за то лице?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам забележио следеће на својој помоћној документацији коју сам радио, записао сам Мркоњић Ранко 1948. Сижје, Лукавац, Тузла, 15.05.1992.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли имате име оца или нешто тако?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Мркоњић?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ранка Ранко.

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, али ја то немам, ја имам у својој документацији, ја сам то касније видео али ја у својој документацији, то је касније вероватно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Онда можете нам рећи те касније податке ко их је уписао, ако имате те обдукционе налазе?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Касније податке, пазите, када сам ја радио и када сам уписао ове податке, то су током обдукције, међутим касније се када је дошла породица, значи породица када је дошла она је давала податке о лицима која су била задужена за те активности везане за формирање документације, издавање потврда о смрти, вађење умрлице и све.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можете нам само рећи, на обдукционом записнику који су лични подаци, да ли има име оца?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Мркоњић Ранка Ранко.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ранка Ранко, наиме имамо, судија ја питам због оног сведока који нам је рекао да је Ранко, Бранко и Стојан једно лице. Хвала немам више.

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, Мркоњић Ранка Ранко то пише овде, али ово је, ево то могу да вам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Професоре само једно питање, ви рекосте да је у тој касарни било 40-так тела?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: 30-так.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли или сте ви можда евентуално видели списак са именима тих људи?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пошто су вршене схватио сам одмах ту и идентификације од стране породице?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, нисам видео никакав списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате неко питање да поставите. Немате питања. Да ли ви имате још нешто да изјавите, нешто што је можда значајно да вас ми нисмо питали?

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа. Хвала вам лепо. Можете ићи.

СВЕДОК др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Крчмар, хоћете нам дати ваше личне податке?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Горан Крчмар рођен 12.02.1963. године у Бања Луци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Слободана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Бања Лука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ивана Кукуљевића број 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Менаџер јавне управе, руководиоца Тима за нестала лица Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крчмар ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико бисте својим одговорима себе или неког блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја би вас замолила да прочитате текст заклетве који се налази испред вас.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате зашто сте позвани данас јел тако, пре вас био је овде проф. Жељко Каран, упутио нас је на вас, рекао је да можете доста релевантних података да нам дате, ви сте били, ви сте и сада шеф Оперативног тима за нестала лица.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па би вас замолила дакле да нам испричате све који је био, на којим пословима сте били тада у то време, како на који начин се одвијао ваш посао, на који начин сте долазили до тих лица, па нам ви укратко испричајте о томе свему.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ако могу само да сједнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Хвала. Ниска је столица, ипак ћу стајати. Ја од 1993. године радим по питању несталих лица, значи радио сам у комисији Првог крајишког корпуса за размену, од те '93. године, шестог месеца предмет на раду ми је била и тузланска колона, значи припадници ЈНА који су нестали 15.05.1992. године на Брчанској Малти. Кроз свој рад до данашњег дана остала су ми нерешена још 2 случаја, како да кажем нерешена из тузланске колоне, али вратићу се на такорећи почетак рада. Први преговори који су вођени, вођени су са комисијом за размену Другог корпуса Армије Босне и Херцеговине и сви састанци малтене били су оптерећени предметом тузланске колоне. Први резултати нашег рада и сазнања су негдје 1999. године када смо дошли до информације да се на гробљу Трновац, код Тузле, налази масовна гробница. Неколико пута покушавали смо извршити ексхумацију међутим били смо спречени од тадашњих власти првенствено полиције тузланског кантона, затим федералне комисије која није дозвољавала улазак у гробље Трновац, постојала је једна капија која је била закључана, чини ми се четири или пет пута смо се враћали са локалитета читаве екипе, и тужилаштва, и судије и полиција наша која је долазила из Бијељине, нису нам дозволили улаз да би на крају «ОХР» реаговао и «ИПТФ» и наређено је полицији Тузле да нам се омогући рад. У гробљу Трновцу пронашли смо локацију на којој се налази гробница међутим та гробница је била да искористим израз маскирана са 6 или 7 гробова нових који су били поређани горе и уредним крстовима, значи постојао је проблем како доћи до тијела гдје смо имали 100% информацију да се тијела налазе испод доле, али ниси имао начина да извршиш ексхумација. Претходиле су обилазак породица, тражење сагласности породица за реексхумацију тих тијела да би дошли до онога што тражимо ми. Поред тога власти читаво време су спречавали нас тврдећи да је то етничко чишћење гробља, не знам ни ја шта, успели смо добити сагласност

породица, ексхумирали смо та тела тако речи уклонили и онда на некој дубини од 3 метра појавила су се прва тела спаљена тијела, значи без икаквог реда, без икаквог обиљежја, чега, оно бачено такорећи. То је негде било неких значи пола метра, три до три и по метра тај слој тела.

Колико је тела тога 19.10.1999. године почела је ексхумација, колико је тела тога дана ексхумирано, тог другог, трећег, три дана рађено, ми нисмо могли тачно утврдити зато што су једноставно биле кости помешане а и људи сведоци који су вршил асанацију Брчанске Малте и купили тела рекли су нам да нећемо никада ништа моћи решити јер то је све спаљено. Срећом у Босни и Херцеговини, међународна комисија за нестала лица је инсталирала ДНК лабораторију и путем ДНК методе успели смо идентификовати велики број људи, већи број људи уствари идентификовали смо 26 тела, имамо још са списка несталих 2 нерешена случаја, Лопатко Мирослав и чини ми се Лазих један још који нису идентификовани. Када говорим о овом броју морамо имати у виду да се ради само о лицима која су нестала за која породица није имала информација где су сахрањена, чињеница је да је првога дана и два дана после тела која су могла се препознати да су доведена у болницу у Клинички центар ваљда Тузла, касније је породица преузимала тела и сахрањивала. Ја о томе броју не могу говорити о тим телима јер то ми није познато, значи ја само могу да говорим о лицима која су, за чију се судбину ништа није знало.

У овој оптужници ја сам прочитао, уствари вршио сам анализу овога списка, па ако може ја би вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да како да не. Али ја би се одмах надовезала на то што сте спомињали да је Лопатко, да је то као немате никакве информације је ли тако.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сахрањен и за кога сте још рекли?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Лазих Јована Ранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јована Ранко.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Пазите да вам кажем, ми имамо у Центру за обдукцију и идентификацију у Бања Луци два тијела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Али тијела нису идентификована за Лопатка Мирослава ја сам некад давно контактирао са његовим оцем и они никада нису дали крв на ДНК анализу, тако да не можемо ни очекивати ништа док се не да крв на ДНК анализу, значи нема чиме, за овога Лазих Ранка не могу ништа рећи, знам да се лице води нестало и да имамо једно тијело спаљено из колоне, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Професор Каран овако нам је рекао, предао нам је овај списак несталих лица Владе Републике Српске, Оперативног тима

Републике Српске за тражење несталих лица и истакао је да три лица која су маркирана жутим маркером баш на том списку Васић Живана Душко и Лазих Јована Ранко, као и Лопатко Данила Мирослав су лица која немају никакве везе са случајем Тузланске колоне.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Е што се тиче Васић Живана Душка, мислим да Каран доктор је ипак вјештак судске медицине и ја би више пустио њему за право да говори о повредама и ово што је његово, а ово би ја био, што се тиче Васић Живана Душко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оградио се одмах да вам кажем и упутио нас на вас.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Е добро, значи ова два лица Лопатко Мирослав и ово друго лице нису још идентификовани, Васић Живана Душко ја сам извршио провере на више нивоа, прво у МУП-у, у МУП-у никада такво лице није евидентирано нити постоји матични број тога лица, друго у министарству бораца, значи где породице остварују нека права о погибији не знам ни ја, не постоји такво лице да је погинуло. Значи такво лице не пролази кроз евиденцију нити удружења породица погинулих има у евиденцији своје лице, значи ово лице можемо рећи да је спорно. Међутим, код овога списка уствари 92 лица на оптужници постоји лице Благојевић Анђелка Радислав који није обухваћен оптужницом, овим списком, ради се о лицу које је рођено 07.07.1970. године у Петрову, а погинуо је, нестао уствари 15.05.1992. године у тузланској колони, то лице је пронађено 1992. године, а идентификовано 21.03.2008. године путем ДНК методе, значи није обухваћено, следеће лице је Јовић Милорада Мирко исто тако лице о којем ја немам довољно података али сам провером дошао до податка да је исто лице погинуло у колони, али није обухваћено.

Међутим, од овога списка 92 кроз моју базу, нашу базу канцеларије за нестала лица пролази 39 лица, који су била нестала. Анализом рада ја сам успио пронаћи одређени број лица који не припадају тузланској колони да кажемо. Не припадају по разним основанам, једни су пронађени живи, значи живи су људи неспорно је и ја ћу вам дати картоне тих лица, друга лица нису, јесу страдала али не у тузланској колони, значи страдала су на неким другим локалитетима.

Ако дозволите ја би пошао редом овако, за 12 лица Благојевић Драге Војо, Благојеви Драге Војо је жив, на срећу је жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жив је?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да. Имамо и адресу његову и контакт телефон и све, ја ћу вам предати овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћете ми.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Идемо даље, па ћемо све. Следеће лице Богдановић Пере Владимир је рођен 23.10.1969. године, Растошница, Зворник, он се налази на попису 92, Богдановић Пере Владимир је нестао

31.05.1992. године у Симином Хану, значи не 15.05. већ 31.05. значи нема везе са колоном. Чињеница да је он био сахрањен у гробљу Трновац код Тузле, и ексхумиран је 28.11.2003. године, идентификован је 05.08.2005. године путем ДНК методе, значи то лице не припада тузланској колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Васић Живана Душко, лице, то лице што смо мало пре говорили не постоји у евиденцији МУП-а и у многим евиденцијама где сам ја проверавао нисам га могао пронаћи, можда ја се ограђујем од овога, али немамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не постоји у?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Евиденцији МУП-а. Старога, говорим о једној старој евиденцији МУП-а БиХ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Значи вршио сам контролу и ЦИПС-а, проверу кроз ЦИПС ако је неко подигао личну карту пријавио се и МУП стари овај евиденцију, а исто тако и борачка организација ова породица погинулих. Значи, следеће лице Гаврић Јована Жарко исто је обухваћен међу 92, тај Гаврић Јована Жарко је жив, пронађен жив, живи у Кртови број 17, Лукавац, подигао личну карту, документа значи и матични број све. Следеће лице овде има Дангубић Жељко, постоји два Дангубић Жељка, али Дангубић Милоша Жељко је био припадник ЈНА, активни војник из Љубиња и тај човјек, дечко је сада жив у Љубињу, контактирао сам га и јесте био у тузланској колони, изашао је значи извадио је документа, жив је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај други?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Други Дангубић је могао имати 9 или 10 година 1992. године, так да се искључује. Значи само два су кроз ЦИПС прошла. Ђумић Дмитра Миленко налази се, Ђумић само да видимо шта смо за њега, шта овде стоји код вас, Ђумић Дмитра Миленко из Петровог села, '42. године, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миланко или Миленко? Ђумић Дмитра Миланко?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Миланко, Миланко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Извињавам се, Ђумић Дмитра Миланко је човек који је нестао 14.09.1995. године у Босанском Петровцу, то лице је размењено 01.06.1996. године у Копривни код Санског Моста, а идентификован је 16.08.1996. године у Бања Луцу, ја сам вршио размену, имамо видећете овде опис за свако лице. Значи има опис околности како је нестао, значи ево код човјека пише да је по тим подацима Ђумић Миланко је заробљен на подручју Пркоса, од стране Петог корпуса БиХ, жив заробљен и доведен пред мотел «НО 9» у Босански Петровац, где је и убијен. Значи '95. година, јесте човек страдао и све али нема везе са колоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе са Тузлом?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да. Марковић Ђоке Ранко, исто жив, рођен, има матични број овде 30.01.1940. године, Пожарница, Петрашићи, Завидовићи, значи човек је жив ради као возач у «Електропреносу» у Босанском Броду, возач је, контактирао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо податак, Марковић Ранко, ви сте рекли Марковић?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Извињавам се, Марковић Ђоке Ранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђоке Ранко?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ранко, да. Јел спорно нешто, само, извињавам се, дозволите само. Код вас стоји Марковић Ранко из Возуће, Завидовићи, ту је што има у оптужници. Пошто ја радим оперативно на Озрену, значи читав рат сам радио, водио сам нестале у Озрену, познајем, у Возлуће познајем људе, познајем те породице које имају губитке '95.године, највише су имали на Озрену, и једноставно питао сам, провјерио сам, само тај Ранко постоји, јесте он био у колони неспорно је то, он је био али изашао је, значи само тај Марковић Ранко из Возуће који је, име оца Ђоко и онда сам касније дошао до података о чему се ради. Панић Душана Бранислав, из Илијаша, овде имате, само мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Панић?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Дозволите само мало. Код мене у евиденцији имамо лице Панић Душана Бранислав, који некада се код нас појавио на списку несталих Тузланске колоне, међутим провјерено је, то лице је пронађено живо. Панић Бранислав из Илијаша, то је код вас у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то лице, јел тако, што кажете да је живо?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је жив човек?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да, да, тачно, Панић Душан Бранислав и код се водио на евиденцији несталих, међутим нашом провјером ми смо га пронашли да је жив, јесте човек из Илијаша, живи у Зворнику, улица Ослобођења број 12. Ја сад говорим, пазите, имате овде видећете доле све написано за свако лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете да нам доставите.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Хоћу. Пазите, јер како, прво кроз ЦИПС сам их пронашао, значи ту евиденцију друго, ми смо Међународној комисији за нестала лица у сврху узимања ДНК, крви за ДНК од породица дали спискове несталих, онда су нас они повратно обавијестили да су та лица жива на тим адресама. Значи кроз три нивоа, прво кроз породицу, удружења породица по свим општинама, имају спискове људи који су не знам ни ја, са њихове општине нестали и онда се нађе неки већи број лица, и они провјере, па кажу ми жив је тај човек, значи и кроз МУП ја провјерим нађем да је

жив, а и кроз «ИСПН» - Међународку комисију за нестала лица који обилазе све једну породицу, уједно и крв кад дођу, нађу човјека живог, то су стварно релевантни подаци. Е Станојевић Василије Чедо, рођен 07.10.1962. Пожарница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станојевић или Стојановић?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Стојановић, Стојановић Василије Чедо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановић.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Пожарница-Тузла, исто лице пронађено живо провјером у ЦИПС-у, жив, живи у Бијељини улица Војводе Петра Бојовића број 104. Следеће лице са пописа Тодић Јове Радо, рођен 1970.године у Потпећ, Сребреник, исто је лице живо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ту нам је то лице.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ето имао сам среће да га упознам, и драго ми је да смо се тако упознали. Мислим, ево то је значи још један податак да је. Следеће лице Тодоровић Митра Војко, рођен 01.01.1943., Пожарница-Тузла, лице нестало, међутим лице нестало 28.08.'92.године на Мајевици, нема везе са нестанком 15.05.'92. године у Тузланској колони. Следеће лице Тубић Стојана Стево, само мало, нестао је, погинуо је у ствари, нестао је 19.05.'92.године на простору Бановића, цивил је, радио сам тај случај добро ми је познат, пронађен је 2004.године на Дјечијем гробљу Трновац у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нема везе са?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Нема везе значи, и датум и мјесто нестанка нема вјезе са. То је 12 овде лица имамо који ћу вам сада уступити, са списка од 92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Констатује се да је сведок Горан Крчмар предао суду картице несталих лица Владе Републике Српске, Оперативног тима Република Српска за тражење несталих лица, за Тубић Стојана Стева, Тодоровић Митра Војко, Тодић Јова Радо, Стојановић Василија Чедо, Панић Душана Бранислав, Марковић Ђока Ранко, Ђумић Дмитра Миланко, Дангубић Милоша Жељко, Гаврић Јована Жарко, Васић Живана Душко, Богдановић Пера Владимир и Благојевић Драга Војо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Хоћемо даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Онда ћемо даље. Извршио сам анализу списка 92, ово сада што имамо, значи 27 извињавам се, лица са пописа несталих који су у РС-у, мислим да вам је доктор Каран предао, имало још три лица овде где није вам доктор Каран могао предати, а ради се о лицима која су

'92., или '93.године испоручена овде Комисији Југославије и били су сахрањени на Лешћу и ексхумирани су ту и предати су породици, значи сахрањени су у Бијељини, али нису прошли кроз нашу базу, значи били су овдје сахрањени, па ћу вам предати овде, значи поново са ова три лица, мислим да се ради овдје, дозволите ми, Перих Остоја, затим Илић Владо, он је пронађен у Потпећи и Цвјетиновић чини ми се Мирка Данило, био је сахрањен на Лешћу гробље, он је подлегао према мојим информацијама од повреда опекотина III степена чини ми се неколико дана после дешавања колоне, сахрањен је овде, породица се обратила захтјевом и ја ћу вам предати и захтјев породице гдје се обраћа за ексхумацију тог тијела, и преузела тијело и сахранила га у Бијељини у спомен костурници, дозволите само да пронађем. Значи овако, списак несталих лица Оперативног тима Републике Српске, 27 где се види овде у попису, а и постоји картон за свако лице појединачно са свим описима оно што имамо где је ексхумиран, кад је ексхумиран, по којем Тужилаштву, по којој наредби и овде ћете видети само мјесто проналаска за два лица нема мјеста проналаска то је значи овај Лопатко и овај Лазих, а имамо овде рецимо захтев породице Цветиновић за ексхумацију њиховога сина овде са Лешћа где су се обратили комисији Југославије и да то није прошло пре кроз нашу евиденцију. Значи предајем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који Цветиновић? Дакле то је комплетан списак, је ли тако? Добро.

Констатује се да је сведок предао суду комплетан списак несталих лица уз објашњење.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Извињавам се, идентификованих и несталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идентификованих и несталих.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ту је 25 идентификовано и 2 нису идентификована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Уз објашњење да је професор Каран који је предао списак несталих лица тај списак није био комплетан, а сада су још на овом списку три лица. Предаје суду решење Градске општине Палилула град Београд бр.512-37/05-1-1 од 12.10.2005 године којим се одобрава Марку и Цвији Цветковић из Бијељине да могу извршити ексхумацију и пренос посмртних остатака свог покојног сина Данила Цветковића.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Цветковић Мирка Данило, је ли то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Добро.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Анализом овог списка лица која значи не пролазе кроз нашу базу, али сам извршио анализу, па сам дошао до следећих података: прво лице које се налази на списку је Божановић Анђелка Ристо. Божановић Анђелка Ристо је рођен 23.09.1963.године у Свињачници, општина Завидовићи. Убијен је 14.09.1992.године у Лазендићима општина Завидовићи, чак и лице које је извршило убиство вођен је поступак у суду у Зворнику. Постоји одређен број лица, ја бих сада лица за која сто посто можемо рећи да су нестала у «Тузланској колони», значи која су сигурно. Постоје лица која су спорна где не можемо их пронаћи у бази, нема их у бази зато је врло тешко и незахвално говорити о таквим случајевима где нисмо сигурни, али рецимо за ово лице сам сигуран и знам да је, овај, ево овако Благојевић Симе Војо, нестало је у «Тузланској колони», погинуо у «Тузланској колони» уствари. Божић Илије Гордан из Лукавац, исто тако нестало је, погинуо у «Тузланској колони». Васић Ненада Јово погинуо у «Тузланској колони». Вукојевић Анђелка Саво је погинуо у «Тузланској колони» али не пролази кроз моју базу, зашто, зато што је он одмах, значи 15., 16. већ по погибији породица га преузела из болнице и сахранила и није могао да дође на списак несталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то је неспорно да је и он исто из Тузланске колоне.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: То је неспорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Гавриловић Радивоја Перо из Црног Блата исто тако неспорно је да је погинуо. Гајић Станоје Ненад исто тако Дубница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За њега никакве податке немамо, значи Гајић, како сте рекли?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Станоја Ненад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станоја Ненад?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Станоја, да, он је ексхумиран исто на Лешћу овде у Београду и ја сам чини ми се пре три или четири године тијело преузео од комисије Србије, значи идентификован је путем ДНК методе. Пошто смо ми договор имали да сва тијела на бившем простору Југославије, бившим државама Хрватска, Босна и Србија ексхумирамо сва тијела узмемо ДНК узорке укрстимо и да видимо шта тражимо и шта можемо наћи, е управо смо на овај начин дошли до овога тијела, значи он се није, неће се појавити ту код мене, видећете овде на списку, овај, значи он је пронађен у Србији, овде. Идемо даље, исти случај као Цветиновић овај Цветковић, идентичан случај сада њега нема, овај, пошто сам га ја преузимао овде породица преузимала, гдје смо, да, Горановић Жарка Крсто из Сижја исто тако, Горановић Жарка Васкрсије исто тако погинуо, Давидовић Николе Божо колоне, Деспотовић Петра Славко - «Колоне», Ђокић Јован -

«Колона», Ђурановић Саве Роберт -«Колона», Ђурић Илије Живко, Ђурић Марка Зоран, Ђурић Марка Миленко, Ђурић Милана Марко «Тузланска колона». Рецимо следећа лица Ђурић Марка Живко нема никаквих података не мора значити да човек није страдао у «Колони» али ја немам тих података. Даље, Зеџ Бранислава Драженко из Бања Луке исто тако «Колона», Илић Стеве Владо колона, Илић Радована Бошко колона, Јањић Љубе Драго колона, Јовановић Живана Душко – «Колона», Јовичић Милорада, пазите овде пише Мирослав Мирко, није Мирослав већ Мирко, сви су подаци тачни само је Мирко у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Јовичић Милорада Мирко?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Мирослав, Мирко?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Мирко, Мирко, погинуо у «Тузланској колони!», јесте Пурачић Лукавац, датум рођења, све одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све имате ближе податке, је ли тако, и то ћемо добити?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да, да, пазите за ово лице на ВМА од последица опекотина подлегао исто Мирко, не Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажете сад, отац је Милорад.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Извињавам се, Милорада Мирко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Погинуло лице је Мирко. Следеће Јокић Нике Горан, Јокић Николе Горан све одговара само је име оца Никола не Нико, Јосиповић Крсте Младен исто тако – «Колона», Јурковић Марка Зоран – «Колона», Кулишић Васе Милан – «Колона», Лазић Јована Ранко – «Колона», Латковић Марка Слободан – «Колона», Лопатко Данила Мирослав нестао у «Колони» није идентификован значи, Лукић Милана Илија колона, Љубојевић Станимира Ђорђија колона, Марковић Цвијетина Стојко – «Колона», Мекић Миленка Драган – «Колона», из Земуна, Михајловић Радована Зоран – «Колона», Михајловић Радована Милан – «Колона», Мркоњић Ранка Ранко – «Колона», да се вратимо само на име пре Мркоњић Ранка Бранко имамо Мркоњић Бранко и Ранко пише Сижје, оба су, један је из Сижја један из Смолуће, не постоји такво лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мркоњић Рана Ранко не постоји?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Не, Мркоњић Ранка Ранко је лице које је погинуло у «Колони».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је погинуло? Значи Мркоњић Ранка Ранко је погинуо?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Мркоњић Ранка Бранко?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Не постоји такво лице. Ја га нисам пронашао али ја се ограђујем овде, ја га у евиденцији нисам нигде пронашао, кроз МУП стари, кроз извештаје, кроз спискове погинулих нисам га пронашао, можда је али. Значи говорим о ономе што сам сигуран. Недић Васкрсије Милан – «Колона», Недић Неде Радо – «Колона», Перић Ђорђа Остоја – «Колона», Петровић Сретка Боро – «Колона», Зорајић Бранка Божићар – «Колона», Тадић Милорада Боро – «Колона», Тодоровић Душана Драган – «Колона», Тодоровић Луке Радомир – «Колона», Тубић Јована Јеленко – «Колона», Цветковић Милана Живорад – «Колона», Цветковић Марка Данило – «Колона», Џолић Нике Јован – «Колона» и Вујановић Љубомира Цветин – «Колона». Значи ова су лица за која сто посто могу гарантовати и знам да су погинула у «Колони», за остала лица ја нисам могао доћи до провере али вјероватно ћете ви имати кроз поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми, то нисмо бројали колико би то по Вашем стању било идентификованих и пронађених?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: То би требало да буде идентификованих, само мало, дозволите ми, морам их пребројати, 49 лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 49 лица?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што је сигурно?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Сигурно, за остале ја не могу ништа рећи. Ево рецимо имамо узећу пример само не знам Ђурић Душана Радо рецимо, не знам, можда је човек нестао, ја нисам дошао до података, можда породица не остварује право, можда је породица иселила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам добро евидентирала, Божић Данила Мирослав, шта имате за њега?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божић Данила Мирослав.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Божић Данила Мирослав?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Шта је са њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је с њим?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Немам за њега података.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате података?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ђурић Душана Рајко, можда сам испустила па само Вас питам то да ми објасните.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ђурић Душана Рајко и Раде има, немам никаквих података.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Рајка немате?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ни за Раду, ни за Рајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни за Раду?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Лукић Милорада Саво?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ништа немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Дакле, ове које нисте.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Дозволите молим Вас, провјером мојом Лукић Милорада Саво, рођен, има, постоји један Саво који је рођен 27.01.1959 године Лукавац, Мићијевићи, имам његов матични број није жив, то лице није живо, рођен је и није више жив, да ли је он у «Колони» погинуо или негде друго ја тај податак немам да је он у колони погинуо, значи не могу за то лице рећи, он није жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате било каквих података?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Не, само да није жив више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да није жив.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Имао је, рођен човек, живео је, имао је матични број оно све и адресу и више није међу живима, а шта је било, да ли је то «Колона» или нешто друго ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То би било све. Нисам сигурна да ли сте рекли, да ли сте Ви уопште имали списак надлежне војне команде, да ли сте добили било какав списак па да сте по том списку могли да извршите неко савјешћење?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Пазите, ми смо у свом раду све спискове уважавали и одмах их проверавали на терену и одбацивали их или их остављали. Значи добили смо списак, не само војне команде и од повереништва и од избеглиштва, избеглих, не знам ни ја, удружења, значи ко је год пријавио нестало лице по било којој основи ми смо морали то уважити и имати лице код себе на списку, извршити проверу његову. Постојали су одређени спискови, међутим ти спискови се показали као доста, доста, на списку се рецимо нису се налазила лица која су стварно нестала у «Колони», јер су породице долазиле код нас у канцеларију на списку га нема и обрнуто, нађете лице на списку, а нема везе са колоном. Значи ту човек се не може поуздати у то. Оно где су породице стварно дале крв за ДНК анализу, где су породице пријавиле Међународном црвеном крсту ту породица има свој баз у МКЦК-у где лице најзад и нађено то можемо гарантовати да је то, а спискови избеглиштва, повереништва њихових, спискови не знам ни ја општина, рецимо постојала општина Тузла изашла су негде удружења, некако па су пријављивали, то је стварно није релевантно и желим да говорим на бази онога што сам сигуран. Било је доста спискова, ја, вјероватно, ево ја ћу вам само рећи податак да је преко 150 лица по мојим сазнањима прошло кроз, дошло до нас, међутим једноставно провјером то лице нити је нестало нити шта знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви први пут сведочите по овом питању?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Први пут, нажалост могу рећи Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања? Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви уводили у списак несталих лица и она лица где је дошло до предаје лешева пре него што сте Ви започели тај свој рад?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Не. То нису била нестала лица, знам шта питате, било је предаје 13 тијела према мом сазнању овде у комисији у Србији то су одмах идентификовани чини ми се 10 тијела, да су три остала, то је овај Цветковић и ова три тијела о којима смо говорили. Ми нисмо могли увести у списак те лешеве зато што су то била НН тијела, која нису имали имена, значи ми имамо збирни списак несталих, а онда се једно тијело појави рецимо код нас или се друго тијело се појави овде у Београду не знам ни ја, разумијете. Значи ми добијамо НН тијела, овога пута комисија Србије, Југославије, тадашња комисија је добила 13 тијела из Тузле. Та лица нису могла проћи нашу евиденцију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. То би нам било јасно што се тиче тог Београда али претходни сведок је говорио о томе да је после 15. отишао по позиву у Бијељину и да је тамо у касарни затекао једно тридесетак лешева. Један број лешева је прегледан и предат родбини, а други који није могао бити идентификован пребачен је за Београд па је накнадно извршена идентификација и ради се о 7 тела колико сам ја то схватио и дакле један број остао, па бих Вас ја питао да ли имате неке податке у вези тих лешева и да ли су они увођени у списак било да су у Бијељини за ове у Београду што сте чули колико сам Вас разумео то нисте увели али имате ли неке податке у вези тих лешева што су остали у Бијељини?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Те податке немам, ја бих Вам предложио да контактирате Комисију за хуманитарна питања Србије они би морали имати податке шта су преузели и кад су преузели. Ми, комисија Првог крајишког корпуса никада није од Другог корпуса Армије Босне и Херцеговине преузела ни једно тијело које потиче из «Тузланске колоне». То је тачно што ви кажете, то су ова лица која сам ја рекао, прочитао имена, али нису прошла кроз нашу базу. Значи они су пет дана, десет, небитно, после дешавања извезена тијела у Тузлу, породица је преузела тијела и сахранила и нису имали разлога да дођу на мој списак јер нису нестали, то је завршен случај, као што је случај, рецимо пример говорим, можда Вукојевић Саво, он није на моме списку, јесте погинуо и вјероватно можда тај Саво био у Бијељини, разумете о чему говорим и ја знам да су одређени број тијела довезени у Пожарницу, то је исто код Тузле, у Пожарници код цркве и били

су сахрањени, па сам ја рецимо једно тијело 2001. ексхумирао мислим да је Илић, Илић Гордан тако се зове, Илић не знам сад, да не би, небитно је. Значи било је тих случајева где су породице преузимале и у мртвачници Тузла и у Пожарници и у Бијељини и идентификација овде, али ја говорим о своме списку 27 који је прошао нашу базу где су два неидентификована и сазнањима својим за ове остале, а ово је стварно питање за Комисију Србије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја молим сведока да јасно одговори на Ваше питање, односно на Ваше питање да ли је први пут овде саслушаван. Моје би било питање да ли је он давао свој исказ код истражног судије овога суда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јасно, ако каже да је први пут данас овде.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не, не, али ја Вас молим да он то каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Не, ја сам рекао јасно да нисам.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Нисте?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да. Неспоразум.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро. То је сад већ. Мало пре је сведок издиктирао списак лица за која тврди да су била у «Колони» по његовој евиденцији. Моје питање је код идентификације настрадалих за које тврдите да су били у «Колони», да ли сте идентификовали њихов матични број?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Пазите, идентификација.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице, ја питам врло просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да нам одговори.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не да нам објашњава сада причу, јесте или нисте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате да треба, само слободно реците како Ви сматрате.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ја нисам дужан да то урадим. Дозволите само објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Идентификација, Ви знате да код нас тужиоци воде идентификацију, моје је да пронађем нестала лица, ДНК ради свој посао, доктор и вештак свој посао, кад стигну ДНК налази тужиоц заказује идентификацију, позива породице, полиција је ту, инспектори који саслушавају породице и узимају податке те, значи ти подаци постоје вјероватно код надлежног тужиоца који је давао наредбу за ексхумацију. Мој посао није да узимам матичне бројеве, мој посао је да на терену пронађен нестала лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли су утврђивали својство настрадалог лица приликом погибије?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Шта је војник или цивил?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Да.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ево одмах ћу Вам одговорити, овде се код вас налази на попису пише да ли је војник или цивил, значи предао сам ту, нисам читао жао ми је, али погледајте ту имамо цивила, рецимо Јуришић Зоран је био цивил сто посто где је мајка са балкона гледала «Стојадина» кад гори син јој у ауту.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле утврдили сте да, утврђивали сте својство?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да, да, има за све једно лице. Жао ми је нисам чито зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то сте нам предали. Наравно.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Све у реду, прихватам то је једноставно тако. Кад утврде својство настрадалог да је био војник, да ли утврђују и којој јединици је припадао?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ево овако, то је за мене «Тузланска колона» 15.мај 1992. године, ја стварно вјерујте ми никада не правим разлику ни између војника ни између цивила, ја знам шта је разлика између војника, шта је легитимни војни циљ, шта је цивил, али овај посао који радим је чисто хуманитарни аспект да пронађемо та нестала лица и породицама да их достојанствено сахране. Мени не значи, мени само значи да је војник неко оног момента кад видим униформу на тијелу па да могу се лоцирати на коју групу да идем али стварно моје није да утврђујем. Ја имам у бази свој попис шта је војник шта цивил али мени предмет то у раду није, значи то је за истражне органе за, ексхумација је само да појасним ради се по наредби тужиоца и судије. Према томе та екипа је присутна на терену они то утврђују ако треба да утврђују, моје није.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Знате то мени личи на моје објашњење жени кад ме ухвати у прељуби, ја питам врло просто да ли су утврдили припадност јединице војника који је погинуо, само то, је ли утврђено или није? Шта ми прича ту, није његово да прича, да ли је утврђено или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте тако, не можете тако да се обраћате.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, немојте на тај начин.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Извините председнице, извините.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ја се извињавам, у нашој бази они су сви вођени као припадници ЈНА «Тузланска колона». Колико је јединица било ту, колико је војника било ево и до дан данас не знамо малтене колико је људи страдало. Значи оно што смо ми водили то је 15. мај 1992. године ЈНА «Тузланска колона», то је наше.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро, и Ви нама сад дате списак да је рецимо идентификовано као погинуло лице у «Тузланској колони» Калишић Васе Милан, како да ми Вама верујемо да је он био у «Тузланској колони»?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Како сте рекли име, само дозволите? Јуришић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кулишић.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Кулишић Васе Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан. Кулишић Васе Милан.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Милан, да, да, Милан сам рекао. Извињавам се Милан, извињавам се. Веће ће ми опростити мој плексус је повређен оваквим омаловажавањем суда. Водимо истрагу овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али имамо ми њега идентификован је и без сведока.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Кулишић Васо Милан.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Јесте.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Дозволите, бићу конкретан.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ево Кулишић Васо Милан, Ви тврдите да је он био у «Тузланској колони» и да је у њој и настрадао, како да ми Вама верујемо?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Господине, ја сам прочитао овде заклетву Ви можете ми вјеровати и не морате, ја дајем изјаву и немам намјеру да будем пристрасан ни на једној страни, ја радим свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Наравно, па и ја Вама верујем.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ваша је слобода да вјерујете или не вјерујете. Кулишић Васе Милан господине је, е овако, рођен 12.04.1946. године Сижје, Лукавац, 15.05.1992. нестао у Тузли, идентификован, ја сам га ексхумирао господине 19.10.1999. године у дечијем тзв. «дечије гробље» Трновац код Тузле у Тузли на дубини од три ипо метра, спаљене кости, ДНК методом идентификован 27.04.2007. године, а дозволићете ми само Кулишић Васе Милан његова породица је под бројем 105159 БАЗ пријавила свога члана породице као несталог Међународном црвеном крсту, такво лице је нестало, значи имамо пријаву имамо Црвеном крсту имамо Међународну комисију за нестала лица која је од породице узела крв, ДНК метода утврдила ми тијело предали, сада шта више треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, питање је како знате да је из колоне.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Како знате да је био у «Тузланској колони»? То је питање.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Зато.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја не питам на којој дубини га је идентификовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Да ли можете да одговорите на то.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Одлично, одлично питање, одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је породица дала неке податке? Реците.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Не, не, пре нестанка ја сам имао податке ко је нестало. Тијела која су извађена из оне јаме су означене, доктор је значи означао од 1 до неког X броја. Тијело под неким бројем, има обдукциони налаз, ја мислим да је доктор Каран да вам је предао обдукционе налазе и у обдукционом налазу ћете наћи стање тијела како је изгледао Кулишић Васе Милан то су спаљене кости. ДНК методом ми добијамо рецимо да је означен бројем 10 из ДНК лабораторије добијамо да тијело број 10 одговара породици Кулишић Васе Милан.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим вас, председнице ја не спорим да је несретник изгубио живот, али имајући у виду чињеницу да сведок тврди односно служба чији је он данас овде репрезент, тврди да је овај човек био у «Тузланској колони» мене интересује на основу чега то тврде када кажу да немају евиденцију о томе којој јединици је припадао? Ето само то тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да одговорите на то питање одакле знате да је баш био у «Тузланској колони»?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: На основу чега?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: На основу чега тврди да је био у «Тузланској колони»?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Кулишић Васе Милан је пронађен у масовној гробници Трновац заједно са свих 27 тијела. Кулишић Васе Милан пронађен је у гробници са свих 27 тијела у Трновцу код Тузле, е сада ајмо рећи да није био, одакле са њима заједно.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Имам следеће питање, несретни покојни Кулишић Васе Милан је у моменту погибије био лице старо 46 година, моје питање је да ли је то војник на редовном одслужењу војног рока?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Кулишић Васе Милан рођен '46 године, то је значи колико је тада могао имати година '46.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 46.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Је ли се код вас редовни војни рок служи у '46 години?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: То морате питати експерта за војна питања, ја нисам тај.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не, ја питам Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не може да Вам одговори сведок он има те податке, не може он да Вам кажем да ли је и у ком и шта је био у војсци, на ком положају.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Извините, извините.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: На мом попису се налазе људи рођени 1905.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно да није био на редовном одслужењу.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Према томе ја тражим нестала лица, не утврђујем статус његов да ли је он војник, цивил или шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Имамо и дјецe и жена и према томе то није за мене питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих се надовезао на питање колеге тужиоца, сведок нам је рекао да је са списка из оптужнице он, односно служба коју репрезентује утврдио да је 49 лица заиста из «Тузланске колоне», да ли у тих 49 лица улазе и она лица која нису вама пријављена као нестала?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Да, да. Овде имате списак 27, а разлика до 49 је та, значи 27 плус ова разлика.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Још само једно питање, да ли у БиХ, односно Републици Српској, па БиХ или у неком трећем окружењу постоји неко ко има комплетније и веродостојније податке о несталима и погинулима него што то има ваша служба? Говорим о «Тузланској колони».

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ја сам контактирао све који би требало да имају и то је збир до чега сам ја дошао. Да ли неко има.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, ваши подаци које сте нам дали је збир свих осталих које сте успели да прикупите?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ја не тврдим да неко има још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко би то неко могао да буде?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Пазите, ја сам контактирао Документациони центар Републике Српске за истраживање ратних злочина, они су ми дали одређени број података. Контактирао сам борачке организације, пардон породице погинулих не борачке, породице погинулих од њих сам дошао до неких информација, преко МУП-а кроз ЦИПС сам дошао до ових људи који су живи, дошо сам до одређених људи који су стварно се налазили на 92 али каже није више жив, е тога нисам ни читао нигде ни прочитао зато што ја не могу стајати да ли је он престао прије 15.05. или 20.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Извињавам се, да ли Вам је познат податак да је војска након догађаја 15.05.1992.године изишла са званичним податком од 49 погинулих у «Тузланској колони»? Да ли имате тај податак?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Не, ја радим на бази.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ништа више, хвала. Немам питања.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Није ми познато и било је 150 и 49 према томе не бих желио да калкулишем са таквим стварима, то су озбиљне ствари, сваки човек има своје име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, не постоји ни једна служба којој би ми могли да се обратимо која би могла нешто више да нам да него ово што сте нам Ви презентовали?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Вјерујте ми ја бих вас упутио овде на Комисију Србије која је извршила размену тијела, иначе то је у првом периоду био њихов предмет рада ЈНА, значи то су били припадници ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то комисија?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Комисија за хуманитарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комисија за?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: За хуманитарна питања, ја мислим да имате ту адресу њихову на овоме где сам за Цветиновића предао, има Вељко Одаловић је председник Комисије, он је секретар скупштине, значи преко господина Одаловића би требали те податке добити пошто су у јако кратком периоду и они, а и ми водили предмет «Колоне» јер се радило о ЈНА војсци, ЈНА припадницима, касније се то подијелило према територијалном принципу, значи ако је лице нестало на простору БиХ и потиче са простора БиХ онда је то посто наш мандат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тај списак који имате за које сте утврдили да су настрадали у «Тузланској колони», да ли сте уопште тај списак предали војној некој команди, војсци, да ли војска има тај списак? Фигурирају различити број жртава, разумете, то ме интересује да ли сте уопште њима доставили такав податак?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Пазите, ми нисмо доставили војсци зато што ми немамо војску ВРС, имамо заједничку војску на нивоу Босне и Херцеговине, једноставно оно морамо бит искрени да не постоји неки интерес, не постоји интерес војске ни за Србина, Хрвата, Бошњацима, то је оно истина али је тако и нажалост, овај, најмањи интерес показују са све три стране управо ти који су командовали војскама. Интерес показују породице, удружења, то је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је, од Дејтонског споразума је прошло колико 14 година, да ли је ико у Републици Српској нека агенција владе или нека друга организација прикупио податке о страдалим у тим ратним дешавањима у Републици Српској, дакле у смислу неке документације типа да је укупно страдало 10, 15, 25, или не знам ни ја колико хиљада људи смртно, тешко рањено толико итд., дакле да се на једном месту налазе подаци о страдалим људима за време ратних сукоба на тим просторима?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Разумио сам питање, овај, у Републици Српској постоји Центар за истраживање ратних злочина, то је некадашњи Секретаријат за сарадњу за Хашким трибуналом, ја сам код њих извршио проверу увид у документацију и могу Вам рећи да нису баш подаци неки да се можемо поуздати у то разумијете, значи нису релевантни, а моја служба радимо највише на терену, оперативно на терену разумијете и најбољи извор

информација управо су те комисије за размену и Федерације и Републике Српске, значи људи који су радили на терену најбољи су познаваоци тих података. Значи постоји Центар за утврђивање ратних злочина, међутим нажалост, овај, моји подаци показали се исправнијим, мислим релевантнији. ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам ја мислио на прикупљање података о ратним злочинима, него уопште о страдалим, људи су гинули у борбама, борбе се воде, људи страдају, дакле да се на једном, да ли се на једном месту има података колико су они поуздани иил непоуздани то је нешто друго, него да се има па између осталог и да се евентуално дође до податка да је 15.маја 1992.године према тим подацима у «Тузланској колони» наводно страдало 30, 50, 150 људи, разумете?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: У Републици Српској нема на једном мјесту таквих информација. Међутим, у Босни и Херцеговини господин Мирсад Токача је радио, овај, студију једну страдалих ви то знате и он је дошао до једног броја од 96000 погинулих на читавом простору БиХ. Мислим да можда би било и то добро да се користе његови подаци јер ја сам мало пролазио кроз његове податке и оно што је у неким другим случајевима што је мене интересовало показало се тачним, да је тачно. значи на нивоу БиХ постоји само господин Токача који је пописао све жртве, све три нације, е сада оно кроз 15.05.1992. године може се видети ко је ту, ја једноставно, оно што вас интересује то је број страдалих у «Тузланској колони» ја стварно то не могу знати, ја говорим ово што знам сигурно и иза овога могу да стојим и има имена још био је жив, више није жив, али да ли је «Колона» или нешто друго ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Јуришићу изволите да ли имате Ви питање неко?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господин вјештак је рекао да је за нестала лица добијао спискове од осталог и од војних јединица од општина, МУП-ова итд. и да су ти спискови по његовим виђењима неки били спорни, мене интересује да ли вјештак се сјећа од кога је добио списак војних обвезника из 92. моторизоване бригаде која је била лоцирана у касарни «Хусинска буна» а 15.05. излазила из Тузле?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ја сам '93. године у шестом месецу почео да се бавим овим послом. Списак смо наследили, некакве спискове ми смо наследили '92. године разумијете, ја не знам стварно се не сећам ко је могао да преда тај списак, међутим од трећег месеца '96. године престаје да постоје војне комисије и постоји једна комисија на нивоу Републике Српске. Комисија тражења несталих лица Републике Српске. Тада вршимо анализу свих спискова и долазимо до правих спискова, сводимо те спискове такорећи, тако да ти ратни спискови су доста били, доста пута били и не прецизни и нетачни али ово сада што имам то је ово што је релевантно о

чему можемо разговарати и то је релевантно, остало ја не могу стварно нагађати, не желим.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Моје следеће питање, претходни вјештак Ваш имењак из Бања Луке је предао судском вијећу картице које носе назив «нестала лица» ја бих рекао да је то погрешан назив требало би можда бити идентификована лица јер је он дао тачну дефиницију кад су идентификована лица и која су лица идентификована, мене интересира и рекао је том приликом да је извучен максимум, максимум максимума дакле све што се могло наћи у подацима да је уписано за то лице. Ево ја сам нашао једну картицу коју је он предао, а ја сам је добио од судског вијећа за лице које се зове Давидовић Николе Божо и доле у овој рубрици опште личне ствари наводи се да је нађен каиш, чешаљ итд. па лична карта и војна књижица, ако се нађе лична карта зар није било упутно онај који је вршио, а и Ви сте рекли да сте вршили ексхумацију, да се упише јединствен матични број из личне карте и да се упише назив јединице који је стојао у војној књижици?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: На прво питање да Вам одговорим, картица несталог лица тачно, али видећете ту имате ту пише идентификован «да» «не», значи он је био нестало лице, неспорно да је нестало и нека лица још нису идентификована и ту имате «не», а овде погледајте, извињавам се, у овој колони имате, пише идентификован «да» и начин идентификације ДНК методом и датум, значи он је био нестало лице, али прелази добија «да», то је што се тиче овог првог. Ово што сам одговорио на матични број то је вјероватно узето јер је то дужност полиције да уради, полиција присуствује идентификацији разумијете, моје није да узимам матични број, мене то не интересује, мене интересује нестало лице да га пронађем и да оно крене у процедуру даље, даље имају службе које раде тај посао. Постоји вјероватно матични број, то се подразумева да је полиција то урадила, тужилаштво, већ ко ради свој посао, ја не радим, мислим мој посао није то.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала, једна само моја општа констатација, ако је вјеровати претходном вјештаку да је извучен максимум максимума моје је да тврдим да то није урађено, ево еклатантно сам пример навео. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Нисам разумио на што сте мислили максимум максимума? Вјештаци узимају, вјештаци судске медицине узимају коштане профиле, кости и позната ми је њихова реторика максимум максимума а то је посебно код спаљених тијела па оно више нема се од чега узети ДНК то је максимум максимума, а ово је посао полиције и вјероватно је полиција узела свој посао, али ја не узимам записнике тужилаштва нити ми уступају нити ми требају њихови записни. Значи ја узимам од породице идентификационе податке пре идентификације шта је имао на себи, шта је однио, не знам ни ја, по чему се може познати и то сам ја држао на картици, по нашој карти

ако је идентификација путем ДНК методе то је бесмислено онда узимати податке о не знам ни ја о гардероби и неким стварима, ДНК је ипак нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите, нешто што је битно, можда Вас ми нисмо питали?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Мене једино што ми је било онако тешко и криво, а то је ексхумација 19.10.1999 године када смо били спријечени четири или пет пута да уђемо у Трновац, тврдећи да ту нема ништа, па добро ако нема пустите ме да проверим. Кад сам дошао на лице мјеста онда сам тек имао проблеме, имате 5 тијела не дозвољава се ексхумација, у ствари то је неко свјесно, по мени, не може ме нико убиједити, на гробницу ако се зна да је испод масовна гробница формирати нове легалне гробове је прикривање злочина. Ја никога не оптужујем ту али ја говорим о чињеници о истини, а највећи удио у томе је имао господин Машовић који нас је враћао, на крају смо морали преко њих ексхумацију радити, то је то што сам имао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала господине Крчмар. Реците ми који су Ваши трошкови?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Моји трошкови, хвала ја трошкова немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По овој нашој евиденцији Ви сте дошли из Бања Луке, 20.000,00 динара да ли то подмирује Ваше трошкове?

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ако ми толико припада онда ће подмирити вјероватно, ја и без тога могу да прођем ако постоји то, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове на име доласка, на име преноћишта те суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку 20.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо господине Крчмар, можете ићи.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Хвала Вама, ја сам имао плаћено преноћиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто везано? Сачекајте да отпустимо сведока прво.

СВЕДОК ГОРАН КРЧМАР: Ја могу ићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, како да не, пријатно. Изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, ја из разлога професионалне обавезе знам у којој се фази поступка налазимо у овом предмету, а после данашње информације овога сведока да исказ који је Вама дао да је први пут у овом суду, да није дао истражном судији податке који су од битног значаја за

уредност оптужног акта, понављам предлог да ово веће прекине поступак, да предмет по овој оптужници да предмет врати у фазу истраге јер је данас али по мени и раније постојало очигледно да је оптужни акт у овом предмету био средство злоупотребе инситута оптужења само да би Илија Јуришић остао у притвору. Илија Јуришић одговара за кривично дело за које се мора спровести истрага, истрага у овом предмету није спроведена и ми не можемо Илији Јуришићу судити и истовремено проводити истрагу. Дакле, без обзира што ја знам праксу ја морам овај предлог ставити заједно са предлогом да се Илији Јуришићу укине притвор, а извођење даљих доказа у овом кривичном предмету да сада отклонимо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Ви сте то мало преурањено, ми имамо још сведока данас да саслушавамо, па можете, Ви хоћете у овој фази, наравно можете у свако доба.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја сматрам, ја сматрам да ми годину ипо дана смо жртве злоупотребе оптужења од стране Јавног тужилаштва за ратне злочине које је подигло оптужницу у ситуацији када није било могуће подигнути оптужницу. Ми смо жртве чиновничког односа кривичног већа које је игнорисало наводе одбране и тврдило да не може доћи до оптужења у кривичном предмету за инцидентни догађај у коме истрага тече, па ми не кријемо да истраге у овом предмету је у току од 2004 године и пошто то не кријемо данас морамо бити шокирани ако смо минимално професионално поштени да овако важан сведок први пут после пет година истраге даје податке о броју погинулих, па молим вас то је лош однос према држави, лош однос према несретним настрадалим и наравно лош однос према окривљеном. Ми на то немамо право, једино можемо да то не видимо и да се правимо да не видимо, али то неко други мора да види и ја због тога што неко други то мора да види, сам приморан из професионалних разлога да вам ово кажем данас на главном претресу у микрофон без обзира на вашу одлук, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Протићу, све ово што сте рекли ово није за ово веће да Вам одговори сад и на то питање зашто сведок раније није био саслушан, дакле није одговорно ово веће.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице, ја уопште не тражим изјашњење од тужиоца, ја само сам рекао мој професионални став вам је да кажем да ми не можемо да више поступамо по овом оптужном акту и да ми сада рачунамо, односно Ви као председник већа рачунате да ли је неко жив или није жив, а да годину ипо дана нико не говори о било каквој одговорности мог браћеника, ми њега овде уопште не бранимо, ми смо овде приморани да седимо да би присуствовали спровођењу истраге. Поново Вам понављам председнице, не споримо, не споримо уопште број погинулих. Једно лице је много, а једно или 200 свеједно не споримо то уопште, никад нисмо спорили

и не споримо оно што је он казао, а како да ја натерам или како да ми натерамо тужиоца да каже да пружи доказ на околност онога што он тврди да је мој брањеник радио. Ми то уопште не расправљамо. Хвала Вам још једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Тужиоче, чули сте предлог да се прекине поступак, да се врати на истрагу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се устручавам да кажем, овај, неку праву реч за понашање господина Протића адвоката одбране оптуженог Јуришића. Предлог који баш није ни близу процесних одредби по којима овај суд поступа не видим његову уопште сврху али ако бранилац сматра да то има неку сврху и ако му веће то толерише и дозвољава ко зна који пут, па онда молим, онда дакле временско трајање овог поступка лежи и на другој страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Одлучићемо о овом Вашем предлогу. Сада бих само позвала сведока Станкић Благоја који је био већ саслушан да видимо, морамо трошкове да му доделимо јер он је грешком позван, грешком наше службе. Не, Ви ћете бити саслушани, али други Станкић Благоје који је већ био саслушан па њега молим Вас. Направићемо сад паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 20 минута ради одмора.

Настављено у 12,10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас позвати сведока Симић Бранка. Господине Симићу добар дан.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Ја сам Симић Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Од оца Ратка, рођен 16.04.1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Рођен у Тузли, настањен сам био у село Сижје, сад сам у село Угљевик живим сада са породицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Адреса Доње Забрђе, Угљевик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Јел ви можете да стојите, ако не можете седите.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па волио би сјест, мало ме нога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите седите.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вас замолити само да прочитате текст заклетве који се налази испред вас.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Заклетва сведока. Заклињем се да ћу све што пред судом будем питан говорити само истину, да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да констатујемо да је након паузе.

Констатује се да је након паузе адвокат Стеван Протић напустио заседање.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ви знате зашто сте позвани?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да нам испричате шта знате?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Може. Мобилисан сам '92.године у априлу у ЈНА. Кад сам био у касарни добили смо наредбу да средства извлачимо у Србију као пратња, неко је шофер, неко је пратилац био. Тако да сам, пошли смо око 2 сата, колона је кренула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, само ми реците, ви сте били у резервном саставу?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: У резервном саставу сам био, резервни састав, мобилисан сам, резервни састав. Кад сам пошао око 2 сата, пошла је колона, враћена је колона, нисам био ја на челу те колоне, али била су више возила па су враћена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви били у тој колони?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Да, ја сам био у тој колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте возили?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Ја сам био пратиоц, нисам био возач. Само пратио сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам, слабо вас чујем. Шта сте возили?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Возили смо камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камионе?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Да, да, нисам возач, али сам био пратиоц камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, пратиоц камиона?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Укупно је било шест војника у мом камиону и шофер. Колона је враћена тако да смо опет добили наредбу од претпостављеног свога, бар ја сам добио и моји другови ту што је било, то је био поручник Драган покојни Мекић. Кренуло се, све то, око седам сати навече колона је кренула, почела је пуцњава што се тиче, сјевало је са свих страна, не знам ко пуца, нисам видио ни ко пуца ни одакле пуца. Пресечена је колона, тад сам био рањен, ја и сви моји, све шест колега осим шофера, како је шофер извуко ја то не могу сам да схватим, како је он прошо то, ту сву, такву ситуацију, био сам онијесвешћен, не знам док сам, док ме. Кад су ми дали на Барама кад сам изашо, зване Баре, то сам чуо, давали смо прву помоћ тим нашим колегама што су били, пребачен сам за Бијељину, и ту сам био лијечио се, девет месеци нисам могао да одам на ногу своју. Толико је што се тиче, што ја знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми од када сте ви били у војној касарни «Хусинска буна» у Тузли, од када?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Од априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од априла?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: '92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте били све до 15.маја, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Све до 15.маја, све сам био, добили смо наредбу да идемо за, те да извлачимо неке камионе за Србију и тако је то је се десило. Ја сам много извињавам, мало сам и нервозан, и мало ме то потресло, све то ме, имао сам и погибију у фамилији и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, јесте ли ви били у униформи, јесте?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи јесте ли били?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Јесам и униформу, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад кажете да је у 14 часова пошла колона?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Пошла је колона, али враћена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате зашто је враћена?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па не знам баш, нису се дуго задржавали, не могу тачно да ти кажем, и онда опет били преговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тада кад сте се враћали и када сте дошли у касарну, јел било неког пуцања?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Било је пуцања са стране, с брда некије, понеки метак је се чуо, али то, велика је то гужва, па то човек не може, ја нисам никог видио да се иза брда, само пуцњава је била баш на бензинску пумпу, онде ће смо, а оно ништа се не сећам. И кад сам ту настрадао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, јел нешто било говора о томе зашто се пуца, ко пуца, да ли да узвратите на паљбу, јел било нешто?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па нисмо, ми смо наређење добили да се ватра не отвара, ми чак нисмо имали неки ни муницију, што су имали, пушке су биле а ниси смео да пуцаш, наређење од нашега, мога претпостављеног да се не пуца. Е толико, мене што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о магацинима на Козловцу, о магацинима Територијалне одбране?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Знао сам за то, али ти магацини ја мислим да су остали ти магацини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо нисте били јел тако?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били тамо, јесте ли били до тих магацина?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Нисам био али сам чуо од других људи да су магацини нису дирани, јер ја нисам видео да су дирани магацини, знам да је одбрана рецимо била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете око 19 часова је колона кренула?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Колона је кренула око 19 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете отприлике да определите у ком делу колоне сте се ви налазили?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Ја мислим да је оно десето возило прошло, да је десето прекинуто возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у почетку колоне сте били?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не, не у почетку не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Значи једно десет возила је прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, десет је прошло?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Да, онда смо ми, ја сам наишо, наишли су наши камиони, и како је, ја знам само кад на фелгама човек је изашо, све шест нас је било рањено, неки двојица су била и мртва, не познам те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се ви тачно налазили када је погођен камион и ви када сте били погођени, где сте отприлике, јел можете да лоцирате где сте се ви налазили?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Јој, не могу да се, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били близу ове раскрснице Брчанска Малта, јесте ли били ту у близини, да ли можете неке оријентире да нам дате?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не могу, оно што не могу не могу да кажем, што не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био возач?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Тај је био Јосиповић Добрисав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Јосиповић Добрисав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел можете да се сетите ко је све био у вашем камиону?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са тим људима?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да их је шесторица било, шта је са тим војницима?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Извините нисам добро чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са овим војницима који су били у вашем камиону?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Они су, сви смо рањени били, до једнога. Сви до једнога су рањени били, све шест, осим возача, само возач није био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само возач?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Да је он био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли сви преживели?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Сви смо преживели, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви били повређени?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: У ногу и у плећку леву, нога ми је, да ли од неке експлозије велике, а у плећку сам од сачме су ми извадили сачму од ловачке пушке, а за ногу, јака је детонација била зато што је поскидала гуме, и велико је огромну рупу направила на шасији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, шта сте ви прво чули, да ли сте чули појединачну паљбу, да ли сте чули одмах рафалну паљбу, како је то за вас деловало?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: То је почело појединачно, кад је осуло, прво појединачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво појединачно?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па онда кад је осуло, детонације су биле и не зна човек из чега је пуцало. Огромне детонације су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се извукли, како, јел дошо неко, пребацио вас?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Само извуко нас је камион на фелгама, он је кроз цвјеће прошао, тако ми је причао, обилазио, како је прошо ја не знам. Значи имамо спас њега што он није био погођен, тако да смо извукли се, велика је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је камион превозио, дакле камион у коме сте ви били, шта је он превозио?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: У томе је било, ја мислим било је и хране, било је и сваких материјалних средстава, јесу, било је и пушака у сандуцима, тако да су, сад ко је то товарио, само наређење да се пребаци, ми смо, није се ни знало сваки војник шта вози, није моје да ја знам, то већ има наређење шта вози, шта из тога, сваки војник није знао шта вози, то није говорило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неко наређење у смислу како да се понашате у камиону, како да држите оружје?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Имали смо наређење да се не отвара ватра, било какве провокације да се ватра не отвара, а и да си хтио да отвориш ватру ја никога нисам видио, не могу да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви били на месту сувозача?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не, не, био сам доле у камиону, ниси мого да видиш, ни ја нисам, не могу да видим, не могу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Церада спуштена?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па церада, однекле звижде меци, ја нисам мого да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли истичете одштетни захтев, да ли се придружујете кривичном гоњењу, имате право на одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па имам, зато што сам недужан то страдао. Недужан сам страдао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се придружујете кривичном гоњењу овде оптуженог Илије Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па моја то надлежност није, ја то не, ја не могу то да одлучим, ако има правда суд нек одлучи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да се сетите имена и презимена ових других војника који су били са вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не може.
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Слабо.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Која је ратна јединица сведока?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Нисам вас разумио?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која сте ратна јединица?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Ја сам био пешадија.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Пешадија је род, односно вид, која је ратна јединица
ваша, где вам је мобилизацијско збориште?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Мобилизација у Тузли била у касарни.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта сте имали у војној књижици уписано као ратни
распоред?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Та ми је књижица изгорела не могу да се
сетим шта сам имао, био сам пешадинац.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па да ли сте некад пре '92., ишли у резерву?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Јесам.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Где сте ишли?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Ишо сам у Љубаче, то је било у Лукавцу
сам распоред добио, у Љубаче сам ишо на војне вежбе, на све.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте ли икад пре тога ишли на војну вежбу у касарну
у Тузлу?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Јесам.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У којој јединици?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не могу да се сјетим у коју сам јединицу
ишо, не могу да се сјетим, мало сам и памћење изгубио, не могу да се сјетим.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је рекао да је био пратилац камиона. Шта то
подразумева као дужност?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па пратња возила, да се извуче, што је
наређење.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко вас је одредио за пратиоца камиона?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Команднат.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Који?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Командант касарне одредио је, а мој
командант одељења био је поручник покојни Драган Мекић.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мекић?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Да.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Он вас је одредио за пратиоца камиона?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Да, да.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А откуда ви на каросерији онда?
СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не меремо сви да станемо горе.
АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па ко је био са возачем унутра?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Ја мислим да је био водник, али не могу да се сетим имена.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли ви имате питање? Изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја бих замолио сведока да нам каже да ли познаје мене?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да ли сте чули некада за мене?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала вам, немам питања, зато што ме не зна и нема никаквог доказа да ли сам крив или нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Господине Симићу, ви одакле долазите, из?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите одакле?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Ја сам из Угљевика, сад сам дошо са Косова, пошто радим тамо, 15 дана радим, 15 одмарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ваши трошкови?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па трошкови путни, трошкови, надница моја, нешто данас морам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 7000,00 динара јер подмирује ваше трошкове, барем по овом нашем извештају толико стоји?

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Па како ви одлучите, ја немам шта против.

Сведок-оштећени тражи трошкове доласка.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку-оштећеном 7.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.БРАНКО СИМИЋ: Молим, хвала и вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Ристић Милутин, јел он није дошао? Гајић Сретен. Господине Гајићу добар дан.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока оштећеног, вама је брат страдао, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво нам дајте ваше личне податке. Гајић Сретен, од оца?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Станоја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: '61.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: У Дубници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је где?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: 7. Нова, Бечмен, општина Сурчин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Тесар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок оштећени дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе, неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли сте то разумели?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве. Прочитајте на глас.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Заклињем се да ћу говорити само истину и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте прочитали комплетно заклетву. Заклињем се да ћу о свему.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Говорити само истини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Реците ми ваш брат, рођени брат јел тако?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је Гајић Ненад?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми када је он мобилисан?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Па ја нисам тамо био, него сам чуо од његовог комшије да је он био у Тузланској тој колони. Оно '92., кад је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је отишао, јел отишао на редовно одслужење?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Па ја не знам како, него ја сам чуо, они су ми причали да су позивали у ту колону да дођу да има као нека плата се тамо даје и он се пријавио и отишо у ту колону, у касарну «Хусинска буна».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јесте ли ви сви заједно били, у заједничком домаћинству?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Не, ја сам живио посебно, он је живио доле у Симин Хан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је он живео?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Са супругом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са супругом?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Да, није вјенчана за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деце нису имали?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Имали да два сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико деце?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двоје. Малолетних у то време, јел тако?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Па да, тад су били малолетни, сад нису, сад имају 24, мислим, а један има 18, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли се придружујете кривичном гоњењу да ли истичете одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Па нормално ко је крив мора да одговара зато што је починио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има питања?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок познаје Илију Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте чули за њега некад?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Па чуо сам кроз причу, нисам ни знао, али чуо сам кроз причу да, али не познајем га.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли било шта знате о Илији Јуришићу?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја ћу оно што сте већ масу пута мог колегу упозорили на то, ја то морам да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Масу пута сам и рекла, сви говоре ако су криви.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Придружујете се кривичном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су криви да се придружују, наравно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да би могао одговорит на то питање ви морате објаснити шта је то Илија Јуришић направио, човек каже да он никад у животу није чуо ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо да кажемо шта је направио, можемо да кажемо зашта се гони, а шта је направио и да ли је направио то ћемо тек утврдити. Значи сви сведоци оштећени који су били углавном говоре, ако је оптужени крив, придружујемо се кривичном гоњењу, наравно они који не знају ко је Илија Јуришић, не знају. Да ли имате још нешто да нам изјавите? Немате ништа. Колики су ваши трошкови, јел ви долазите из Пећинаца?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Не, ја долазим ту са Сурчина, имам ја карту градску. Ја живим сад ту општина Сурчин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи трошкове не тражите?

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам, можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.СРЕТЕН ГАЈИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Ђурановић није.

СВЕДОК ОШТ.ТОДИЋ РАДО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тодићу добар дан.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте у својству сведока.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Радо Тодић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Јово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Рођен 03.10.1970., у Потпећу, општина Сребреник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где вам је пребивалиште?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Тријешница, Дворови, општина Бијељина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би својим одговорима изложили себе или неког вашег блиског сродника тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве који се налази испред вас.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Тодићу, где сте били '92.године, 15.маја?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Био сам у Тузланској касарни «Хусинска буна».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да нам испричате у ком својству сте били, да ли сте, у којој јединици сте били, да ли сте имали неки чин?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Не, ја сам био војник односно позван сам позивом, мобилисан у марту '92.године, радио сам у техничкој радионици као механичар, а уједно и возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте ви у касарни у Тузли?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Па тачан датум не знам, али почетком марта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетком марта?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам како се све то одвијало у касарни, шта се дешавало, да ли сте добили информацију кад треба да се иселите из касарне, да ли сте добили неке наредбе у том смислу како поступати, испричајте нам о томе?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Е овако. Приликом мобилизације ја сам распоређен на послове механичара моторних возила точкаша, радио сам у техничкој радионици, повремено, у клубу касарне има постоји још једна радионица ТТР чини ми се да се звала, постојала су два возна парка која се у тим парковима налазила возила која су била на неки начин технички неисправна за возњу и сав свој рад сам распоређен да поправља се та возила, повремено сам се кретао ван касарне, интервенција ако случајно возило остане у квару на терену, пар пута сам тад излазио, поправљао исто, што се могло поправити, ако не онда се тражила шлеп служба, довожено у касарну, поправљано. Возио сам два пута за Бијељину у правцу Србије војску и 14.маја сам исто око 15 чини ми се, 16 часова, возио младу војску из Тузланске касарне који су поријеклом из Србије и враћена млада војска који су поријеклом из Босне. И вратио сам се 15.маја у пола једанаест отприлике из Бијељине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте се вратили око пола дванаест.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Око пола једанаест нисам сигуран, али тако нешто, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили нешто необично у односу на оно кад сте отишли?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Па пазите једну ствар, ја како да вам кажем, ја сам радио само по наређењу, био официр ту, мајор, оформљена колона, 14.маја ја сам отишао за Бијељину, требао сам да дођем у Србију, чини ми се Обреновац био је деоница пута, била млада војска, возио сам 22 војника у камиону, било је више камиона, можда 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који камион сте возили?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: 150, ТАМ 150, троосовинац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел са церадом, без цераде?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Са церадом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покривена, спуштена?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Не задњи дио, не задњи дио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Задњи део отворен?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да, зато што сам возио војску и само војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само војску, ништа друго нисте?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Младу, младу војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никаква материјално техничка средства возили, или само сте војску возили?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: 14.маја сам одвезао 22 војника, старијешина ми је био у камиону, у повратку смо натоварили полицајца на дионици пута према Тузли, чини ми се око Прибија, активни полицајац био, изашо у улици улаз у Скојевску на Брчанској Малти изашао полицајац, ми смо се вратили у касарну, након краћег времена чини ми се да сам отишао тад на ручак, и наређено ми је исто, тако нека техничко материјална средства у неком магацину, ишо је официр исто да нам покаже то, натоварено, кренули смо око два, мислим не знам тачно та времена, не улазим у то, оформљена колона и требало да се иде у правцу Србије. Међутим, у том дијелу кад смо изашли из круга касарне на раскрсници улица је заустављена колона од стране полиције, и враћени смо поново у касарну. Е сада, док смо боравили у касарни могу да кажем рецимо да су примјећени аутобуси који су се кретали из правца Црног блата према граду, онда тамо у послеподневним часовима 3, 4 сата је такође примјећено из касарне да се постављају разни пунктови, односно како да кажем сад, дал су снајперисти, односно људи наоружани на дијелу Градине, болнице која је, онда су долазили не знам ко, око круга касарне исто лица са наоружањем, тад је чини ми се у једном дијелу било и пуцњаве, не нешто страшно, јел искрен да будем тај дио ја сам више боравио у возилу, тако да, чуо сам пуцњаву, нисам видио никога у то, али то је тако средина касарне где сам се ја налазио. Е, око 19 часова смо ми

кренули поново, односно тражила је војска тад јер се војска мало успаничила, мислим они коментари шта ће бити, нападају, тамо, вамо, ја то разумијете. Е онда је дошла команда да возачи и војска уђе у возила и да ће се ускоро кренути, ја мислим да смо били у возилу десетак, петнаест минута и дионица је пута одређена да се иде у правцу Бијељине Србији. Самном у возилу је био војник активни који је довежен, који је не знам који дио града, односно где је служио у Србији, али је поријеклом из Босне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Пантић Стојан, активни, није, дошао у Тузлу да дослужи тај војни рок, ја тако сам упознат. И онда смо кренули пут према Бијељини, међутим тад је настала пуцњава, односно ја кад сам изашао из касарне ја сам, сад како да вам објасним, значи прије раскрснице постоји пут десно се скреће за Градину, болницу, Клинички центар Градина. Непосредно испред мене је био на лијеву страну Технички преглед, е тад је највише пуцњава било, искрен да будем нисам видио никога, међутим, тад је стала колона, било је испред возила, онда је неко, ко је ја не знам, наредио да возила која су стала онај ко је, у кога су возила исправна да настави пут кретања по дионици пута, тако је наређено. Онда сам ја обишао можда два или три возила, не знам која су била, мислим војна су возила али не знам марке возила, то дал су дајцеви или ТАМ-ови. Непосредно испред раскрснице на лијевој коловозној траки је стајало три до четири возила, у самој раскрсници гдје се одвајају путеви према Пожарници односно Симих Хану горе и десно према центру града, је стајао комби, испред комбија је било не знам тачно, можда око десет војника који су лежали највјероватније да су убијени, и видио сам кад сам пошао доле према, да се укључим пошто су ту двије коловозне траке у једном смјеру, видео сам војника који је највероватније био рањен и испред мене је непосредно преко пута те раскрснице постојао као некакав пункт, вреће, и тад сам видио, није пушчани метак, али је као тромблон, као нешто и да је то погодило војника који се кретао лијевом страном комплетне улице и ја. Тад сам и ја, тад сам осјетио, да, да су ми избушили лијеве гуме, па су ми пробили шајбу, мислим не знам из ког оружја, мислим шофершајбну, тад сам и ја рањен, колега сувозач, војник тај млади је тада задобио један метак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рањени?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: У руку, у главу, и запаљен био од цираде. Лакше сам био рањен. Међутим даљим кретањем, даље нисам мога да мотам, нисам се могао правилно да крећем, да управљам возилом, па сам скренуо мало у лијеву страну, ударивши у ивичњак где ме вратило, све три гуме су ми биле с лијеве стране избушене, тад је највише ватре отворено, имам осјећај да је то било са бијелих зграда и са лијеве стране је постојало где се утапају путеви са два коловоза у један коловоз. Тад ту сам видио

испред мене ишло возило које је највероватније нагазило на mine, јел ја мислим, имао сам осјећај да је преполовљено возило, тако нешто, и оно је пало непосредно испред тих бијелих зграда и кад сам пролазио том дионицом пута, видио сам лице са наочалима лежи, не знам ко је, дал је војник био, дал је испао из возила, дал је неко био, то не знам. Е, тад је настало хаотично стање и још већа пуцњава где је мој тај сувозач задобио више метака у ногу, у руке, и тако. Кретао сам се, онда су ми избушили и десне гуме све, ја сам, тамо је некада прије, кад сам се враћао из Бијељине постојао пункт заједничке патроле војне полиције и полиције мислим полиције ове, цивилне, међутим тај пункт постојали су они јежеви, али није било ту ни војске ни полиције, ја сам кретао се још неких не знам тачно колико метара, километара, али чини ми се да сам ушао био у Симин Хан, то је отприлике све укупно од раскрснице неодређено два до три километара, ја то не знам. Тад је камион угашен, пробили су били резервоар и угасило ми се возило, из возила сам изнио сувозача, војника, носио сам га пар метара, сто метара, тако неодређено, из правца Бијељине је дошло возило «128» заставино возило, зеленкасте боје мислим, не знам, не могу се тачно сјетим, јел је светло плаве јел зеленкасте, и стао човек и рекао, питао, виче војско шта се то дешава, ми смо рекли немамо ми појма, само можеш да нам помогнеш да спасим овог момка. И човјек је то и урадио, натоварио сам Стојана Пантића у његово возило, извинуо се човјеку зато што је много крварио, човјек је рекао да није проблем никакав и окренуо се. Тај се човек окренуо, међутим крећући се у правцу Бијељине сам видео још два војника, два ил три, између осталог ту је био Илић Радојица, Радивоје, не знам тачно, знам да је Илић Радивоје и њега сам натоварио у ауто, е тада тај возач, ја сам седио на предњем седишту, тада тај возач тога моторног возила је се обратио лично мени, каже војниче ја теби морам да кажем да сам ја Бошњак, односно Муслиман, дал ће мене војска заробити, реко не, ако ти сматраш ми ћемо изаћ, и човек је нас возио до војне полиције, а то је сад ја вама не могу тачно рећи, то је отприлике неких пар километара, дал је то сада Баре се зове, како се зове ја то не знам то насеље, али нек буде сад Пожарнице, ја то заиста не знам вама рећи који је тај дио. Ту је војна полиција зауставила то моторно возило, ми смо изашли, ту је нека медицинска сестра пружио прву помоћ Стојану Пантићу, мени и томе Илић Радојици, ја сам био лакше рањен, обратио сам се војној полицији, не знам имена, ја кажем можете ви. Питао сам, да, питао сам за Славку Новаковића гдје је, каже остао у камиону, онда сам ја тражио од војне полиције да покушамо, јел није се знало за тог човека, није се знало да ли је жив или мртав, па сам покушао да се вратим заједно с војном полицијом доле, и замолио војну полицију да испрате човјека што нас је спасио, односно што нам је помогао у том дијелу, човек је отишао безбедно. Онда је полиција, војна полиција наредила,

наравно с обзиром да сам војник, наредила да не можем ја да се вратим до камиона гдје је Славко Новаковић и онда смо натоварени у цивилно ауто и вожени за Бијељину, ја сам био у Бијељину у болници, ту сам, ту су ми извађени гелери, односно опекотине, био сам у болници «Свети Врачеви» седам или осам дана, затим сам пребачен у касарну у Бијељину гдје сам наставио лијечење тамо неких, такође исто седам до десет дана. И то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је још био у вашем камиону?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Само Пантић Стојан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Пантић? Добро, да ли знате да ли је постојао још неки Тодић Радо у касарни?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Колико је мени познато не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Мислим немојте, ја не знам стварно, ја сам радио у техничкој радионици, слабо сам људе познавао, разумијете, мени је командант био Белојица мајор, само по његовом наређењу сам одлазио у возне паркове узимао возила, значи дал сам их шлепао, дал сам, то, ко је год је дошао. Познавао сам Жепинић не знам му имена, био нам радио радник на бензинској пумпи, самном је радио Остојић Милорад, Савић Стево у радионици и још неки, мислим искрен да будем не би се могао сетити имена тих, а овако што сам познавао, ја заиста нисам имао никаквих контакта ни ским, имао сам старијешину, био капетан, чини ми се да је албанске националности, био је капетан I класе у техничкој радионици, такозвани ТТР, ту су били, тад смо дизали те на реверске акумулаторе, киселине разне, шта ја зна, тако нешто, дијелове исто за моторна возила која су потребна била и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ћете истаћи одштетни захтев?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се придружујете кривичном гоњењу, овде се поступак води против Илије Јуришића. Да ли се придружујете кривичном гоњењу?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања, изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок познаје Илију Јуришића?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да ли познајем Илију Јуришића?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Лично сматрам да не, али познато ми је да је био професор односно наставник, и у задњем дијелу у том периоду је чини ми се био у државној безбедности Тузла, мислим колико је мени познато с обзиром ако се могу, ја не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се погледајте.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Овај господин? Наставник био јел тако, у Доњој Драгоњи. Мислим познат је, његово мијесто где је он предавао то је 10 километара од моје куће. Само ми је познато да је био наставник и да је био у тим државним органима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате можда неко питање? Изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Обзиром да се свједок придружује кривичном гоњењу, може ли овај свједок рећи бар један доказ који иде у правцу моје одговорности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, па сведок је дошао да посведочи о чињеницама које су му познате.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако се придружује кривичном гоњењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је преживео и о томе је изнео, а не да сведок, сведок неће вама да пресуђује овде.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Госпођо председнице, ако се придружује кривичном гоњењу логика налаже да значи има неки аргуменат због чега се придружује кривичном гоњењу. Ја би молио ако има било који елеменат да изнесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он вас не познаје, он је чуо само за вас, он вас гледа, не вас по имену и презимену, него као човека који је оптужен и ја колико схватам сви ови који су дошли сведоци и оштећени и који су рекли да се придружују кривичном гоњењу придружују се уколико се наравно утврди да сте ви кривично одговорни.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Немојте се увриједити председнице већа, али ја нисам вама поставио питање, ја сам сведоку поставио питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па одбија се одговор на ово питање.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ми рећи само који су ваши трошкови господине Тодићу?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Па моји трошкови, ја сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Бијељине?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Да. Ја сам дошао с приватним аутом, насуо сам 30 еура горива и 5 еура је чини ми се ауто пут, то што сам платио, а сад како иде, шта иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то укупно?

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то укупно. Ја имам овде извештај 7.000 динара, јел вам то подмирује трошкове.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: Искрен да будем не знам ни колик је то у еврима, нити, разумијете, ретко долазим у Србију, апсолутно. Ја знам да сам дао 30 еура за гориво и 5 еура за ауто пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то је то.
СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: ОК.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку оштећеном 7.000,00 динара на име трошкова доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо можете ићи.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: ОК, само једно питање. С обзиром да ја радим у Министарству унутрашњих послова, разумијете, морао сам јуче да узмем слободан дан, и данас сам распоређен, разумијете, само ако постоји некакав папир, јер тражено ми је то, ја имам позив за данас, али сам морао, ако може само написмено да сам се одазвао суду, да сам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, добићете, сачекајте само мало, добићете ту потврду.

СВЕДОК ОШТ.РАДО ТОДИЋ: ОК, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Станкић Благоје. Дobar дан господине Станкићу.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Благоје Станкић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени од оца?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Богдана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: 18.09.1955.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мјесто Растошница, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Бијељина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бијељина. Адреса?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Улица Душана Радовића број 72.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког

вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Станкићу ви знате зашто сте позвани, јел тако?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам све шта вам је познато везано за извлачење војника из касарне «Хусинска буна» у Тузли. Где сте били у то време, које послове сте обављали, који су ваши задаци били, па све што вам је познато шта се догодило тог 15.маја '92.године, ви нам реците?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Јел вас могу замолити, кољено ми није добро, да могу да сједим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не, седите.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Хвала. 15.маја 1992.године, био сам распоређен у служби да радим од 19 часова, у штабу, у станици јавне безбједности, како се звало то, штаб, оперативни штаб СУП-а Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да радите од 19 часова?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је кад, 15?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: 15.маја '92.године. Нешто раније, можда негдје око 17.30, кренуо сам у зграду СУП-а, јес овако мало неуобичајено раније али пошто сам сам био у стану, без породице, једноставно да утрошим неко вријеме, да нађем се са колегама тамо и појавио сам се у штаб, односно у згради СУП-а негдје око можда 17.40-17.45 ту неко вријеме, не могу баш да се сјетим тачно ког минута. У штабу сам затекао, извињавам се, јел могу да говорим имена, кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не, да, да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Затекло сам господина Бајрића, шефа полиције, не могу да се тачно сјетим, два, три човјека је још било, и био је господин Илија Јуришић, који је иначе у претходних неколико дана радио самном, односно ја с њима, како би се то рекло, дежурали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходних дана?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па претходних пар дана, то је овако било, биле су то смијене, једна смјена је била од 07 до 19, други дан је било од 19 до 07 и тако, са дотичним господином сам радио у то вријеме у томе штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте дежурали, заједно?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или по сменама?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не, смјене су постојале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постојале али нисте појединачно дежурали него сте заједно.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Заједно нас два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то одвијало дежурство и где се одвијало?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се одвијало дежурство?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У згради, у просторији зграде СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, у чијој просторији, којој просторији?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па на спрату је била просторија, ја мислим да је то било од начелника полиције тада, његова просторија, као сад јел кабинет, просторија његова, како би се рекло то, његова главна канцеларија, ту смо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И вас као дежурног који је био задужен да дежура, који је ваш задатак био?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па знате у тој служби оперативни дежурни што значи радити оперативно, скупљати информације са терена, оно шта полиција јавља шта се дешава, који је облик дешавања, првенствено се сводило то на одржавање јавног реда и мира, има ли проблема, нема проблема, чисто онако скупљате ви те податке, описмените тамо шта се десило, у које вријеме, ако се десило или није и доставите шефу полиције, е тако је било. Има ли проблема, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је ваша надлежност уколико вам јаве да има проблема?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па прво што се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо да је дошло до оружаног напада или нешто, која би ваша дужност била?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Прво по хијерархији мораш обавијестити свога шефа, претпостављеног у том случају је био Мехо, односно Мешо Бајрић, шефе десило се то и то, пошто је он главни он одлучује и даје вјероватно задатак командирима на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У случају да не можете да дођете до Мехе Бајрића, јел имате инструкције како поступати?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Било је ту више контаката, ако нема господина Бајрића, а често је он пута био, има и други руководни радници

који су га мијељали, био је колико се ја сјећам да га је мијењао Бркић Мухамед, мислим да је, мислим да је он њега мијењао, значи ако нема првог има други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на овај 15.мај да ли можете да се сетите када сте ви, пре колико дана дежурали са Илијом Јуришићем? Отприлике наравно.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ако смо требали да радимо 15.маја од 19 значи 14.маја смо радили од 07 до 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили сте, кад кажете радили сте мислите на себе?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Заједно смо радили, заједно смо били на дежурству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 14.маја?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: 14, такве смјене иду, значи четвртак смо радили од 07 до 19 а сутридан, то јест петак 15, радимо од 19 до 07 на суботу, 15 на 16, тако су те смјене дежурстава одређене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, ко је у ствари био задужен за дежурства, шта сте ви били тад у то време?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па ја сам радио у полицијској станици за безбједност саобраћаја на реферату више школске спреме, водио сам неку прекршајну деликвенцију испред те станице, конкретно, до формирања штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете штаб, на шта мислите то штаб?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па то је један оперативни центар у којем је, неко га оформио, не знам ког периода, можда средином априла, како би ја сад рекао, себе ту нисам нашао, као од добрих кадрова, способних кадрова, професионалаца да се оформи тај штаб у смислу неког бољег професионалнијег дјеловања, како сам ја тад могао да схватим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, ко је чинио тај оперативни штаб?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па на чело оперативног штаба је био први човјек Станице јавне безбједности Мехо Бајрић или Меша Бајрић, како су га сви звали, Бркић Мухамед мислим да је био његов заменик, ту су били командири полицијских станица који су уједно и сачињавали тај штаб, искусни као са позиције командира и они сачињавају штаб, и одређени људи који су се вратили, како да кажем, у службу и ако су пензионисани, као господин Јуришић, као господин Хасиб Имамовић, као господин Будимир Николић, то су људи који су били за вријеме свога манданта у служби на високим позицијама, као искусни радници те службе, е то је овако колико сам ја схватио тај штаб. Радило се значи, формирао се од активних припадника и припадника резервног састава, од људи који су били на позицијама у неко своје вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али која је улога била тог оперативног штаба?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У моме дежурству, значи оне дане које сам ја дежурао искључиво је била улога штаба да у сарадњи са припадницима ЈНА, тачније са тада потпуковником Дубајићем покушају наћи неку заједничку, да свака са своје стране, како би рекли, војска са своје, полиција са своје, допринесу тим неким тензијама, пошто је већ полако почеле неке да расту тензије, неко незадовољство, што дијелом грађана, што дијелом неких, ајде да не кажем неких који су се сами хтјели да организују и тако. Ја сам био присутан можда у два, три наврата кад је први човјек касарне «Хусинска буна» у то вријеме друг Дубајић присуствовао у штабу, и да су били, да су вођени у то вријеме нормални разговори, колико сам ја могао са дистанце једног оперативног дежурног да слушам и да пратим, није моје било да учествујем у доношењу неких одлука, ја сам ипак што каже по хијерархији мало нижи, али сам пратио разговоре, и сводили су се, нисам ја, у току тих разговора нисам примјетио неке неспоразуме типа ви оћете ово ми оћемо ово, не иде вако, не иде нако. Чисто онако како би ја то из свог полицијског угла рекао нешто нормално, такав сам ја утисак доживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, на које време су се одвијали састанци, оперативни штаб када је имао састанке. Временски, да ли је то било дневно, седмично, како је то ишло?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па обзиром да се ради у смејанама, мислим да није било, кад ја не радим не знам дал се тај дан одвија, нити ја кога питам. У ноћној смјени кад радим не окупља се никог нема. Можда је било сваки други, трећи дан, или ујутру кад мене нема било је, али ето био сам и по дану од 07 до 19 па се није одржавао тај састанак штаба у пуном саставу или са тим припадницима, условно нашим, ти који су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ви први пут чули да треба војска да се повуче из касарне?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Нисам разумио питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут чули, када сте добили ту информацију да војска треба да напусти касарну?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Први пут ако је толко важно у средствима информисања је било оно одлука до 18.маја да ЈНА из БиХ треба да изађе, сад редослед изласка којим данима у које вријеме, ког датума, нисам ни знао нит сам се интересовао кад ће ко да изађе, то воде они рачуна, али сам први пут негде тог 15.маја, мислим да је било прије 18 часова. Одмах по доласку у штаб тај дан сам сазнао, можда је то било пет или десет минута пред 18 часова, сам сазнао да се треба извршити примопредаја касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте сазнали?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Тога дана 15.маја, да ли је било 5 до 18 или 10 до 18, ту је негде та сатница, да се треба извршити примопредаја касарне са потпуковником Дубајићем, што ме лично, али прије него што рекнем ту

реченицу, како сам сазнао, дошла су у ту просторију штаба три лица у цивилу, ја сам их само знао, у ствари за двојицу, двојицу сам знао из виђења али не знам им функције и они су се обратили, један од њих се обратио господину Бајрићу са питањем каже «Меша јел идемо», он каже овако «не идем ја али ићи ће», овако је шаро очима у тој канцеларији и каже «ево нека иде Станкић», ту сам ја, тад сам га питао шефе ко су ови људи и куд се иде, нормално што ћу питат, да га упозорим да након сат времена преузимања дежурство, треба да радим од 19 и он ми је претставио та лица. Каже ово ти је начелник штаба ТО Енвер Делибеговић, секретар скупштине општине Тузла Јасмин Имамовић, оног трећег ми нешто посебно није претставио ал сам се упознао с њиме, као неки Бењамин се претставио, дал му је право име Бењамин Фишековић, могуће да то име. И каже иде да се изврши примопредаја касарне, е тад долазим до изражаја сам у себи, да сам то некако поздравлио, кажем фала богу нек се изврши редовна примопредаја без икакве проблема и тако. И кренули смо, одмах након, да не кажем два, три минута, ја сам био у униформи, маскирна, маслинасто зелене боје, петокрака, носиш је тад у то вријеме и тако. Изашли смо доле и сјели у цивилно ауто, од штаба ТО, професионални возач који је возио тог начелника штаба и кренули смо у касарну «Хусинска буна».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас молила гласније молим вас. Ви сте сели у цивилни аутомобил, који је то био ауто?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па не могу се сад сјетит марке, и тип, да ли је то неки «сенатор» био, службено возило са цивилним регистарским таблицама који је припадао штабу ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био са вама у возилу?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ког само знам из виђења који нас је возио, ја сам сједио напријед на мјесту сувозача, иза мене су сједели ова поменута тројица, господин Делибеговић, Јасмин Имамовић и овај Фишековић Бењамин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време било када сте ви кренули?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па можда је било то негје 18-18.05, по мом сјећању уклапа се то вријеме јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте кренули, испричајте нам све?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Кренули смо у правцу касарне «Хусинска буна», до те касарне пролазимо кроз двије улице, треће нема, то је дуга улица Титова, која је од зграде СУП-а до Брчанске Малте и лијево скрећемо у улицу Скојевску у правцу касарне «Хусинска буна». Долазимо на прву капију, пролазимо капију војну, у капији, односно на капији испред капије нема никога, значи нема војника, нема тог дежурног њиховог неког војника.

Ушли смо у касарну и паркирали ту ауто, одмах негде нашли смо паркинг ту негде десетак, петнаест метара, возач тог службеног возила је остао у возилу а нас четворица ја и ова тројица ту смо кренули у правцу зграде, обзиром да ја нисам никад био у тој касарни нит знам гдје седи командант ни његови сарадници, али видимо визуелно да су тамо те зграде, бараке, кренули смо тамо и након неколико, ајде да кажем десетак, петнаест корака или метара, услједио је мушки глас, услједио је позив «стој ко иде», ја онако мало изненађен, војник «стој ко иде» а ми ко најављени да извршимо примопредају, мало ми је то било нелогично, па зар нисмо најављени, зар нас не чекају ето у том неком. И кажем ја «ја сам из полиције Станкић Благоје, ово су представници цивилне власти и идемо код господина», нисам реко господина, друга Дубајића, мало мијешам, прошло је то дуго времена, каже «моменат сачекајте», и ми, ја сад окренем се и питам њи овако не обраћајући се ником посебно, «па зар ми нисмо најављени», оба и господин Јасмин и Делибеговић онако слегли раменима, стеко сам утисак да и њима није јасно, али о том потом, шта, чекамо ми, долази неки официр са два војника, и пита гдје смо ми кренули, ми кажемо кратким ријечима кренули смо ту и ту, каже изволите пођите са мном. И тад ми долазимо у ту зграду гдје је сједио потпуковник Дубајић, командант касарне, кад смо ушли у његову канцеларију, овако мало повећа, одма је он, тај Дубајић потпуковник и господин Енвер су почели вербалну, да не кажем свађу. У циљу потпуковник каже «Енвере ви оћете нас да нападнете», Енвер каже «нема говора, па договорили смо се», то је се водило њихов дијалог и монолог неких да некажем пет минута без престанка, «нисмо се тако договорили», овај Енвер Делибеговић и даље је убједљив, каже «нема никаквије наговјештаја, ми стојимо иза тога да ћете изаћ безбједно». Е то је вако било што кажу тих пар минута. Пошто сам ја једини био униформисани испред полиције, у пар наврата ме онако мало неким презирним погледом Дубајић посматрао, па не знам, не могу да објасним, у том моменту кад се обратио мени са погледом, ја сам фино професионално пошто сам такав какав сам, рекао «друже Дубајићу јел вам шта значи да ја сад одем у СУП и ако могнем да издејствујем пратњу, па шта буде са вама нека буде и с нама, односно лично самном јер ћу ја ту учествовати». Подржао је тај мој предлог и господин Имамовић и рекао «свака част Станкићу добра ти је то идеја, ајмо да пробамо са полицијским аутом да извршимо ту пратњу». Истог момента он ми је дао рок, потпуковник Дубајић и рекао каже имате 15 минута, изволите, а својим потчињеним, мислим да је ту у његовом окружењу, да су махом били резервни састав тих официра, дал су млађи, старији официри, ја неке чиновне и знам, неки и немају и тако даље. Он им је некако усмено издао под условом да ја дођем са пратњом да пролонгира то вријеме као да им је

раније рекао покрет је у то вријеме 18.20, у ствари неких 15-20 минута пребацио, каже онда је покрет у 18.40-18.45, тако неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Дубајић тим својим потчињенима. И ја сам са господином Имамовићем Јасмином кренуо из зграде у службено возило ово из ТО и упућујемо се у зграду СУП-а, у круг, на првог ког сам наишао ја сам наишао, говорим од руководиоца, наиђем на Мешу Бајрића начелника и кажем овим дословице ријечима, шефе потпуковник, ја сам обећао он тражи прихвата да му обезбједимо излазак са полицијским возилом. Дословице овако је рекао Станкићу предузми све што ти сматраш да треба, организуј то и идите, вели, како би сад се изрази, одрадите то. Отишао сам у полицијску станицу и од дежурног полицајца узео кључ од службеног аута, пошто сам ја овако мало био старији радник, није ништа сумњао, дао ми је службено возило, мени, и наишао сам, односно затекао полицајца који је имао задужење за зграду СУП-а, оно по полицијском жаркогу ОБ-обезбеђење објекта и личности, Митровић Срећко полицајац, пошто је он имао службено возило полиције односно дужио је то возило за вријеме своје смијене, рекао сам Срећко по одобрењу Меше Бајрића, значи да ти будем јасан, идемо у касарну «Хусинска буна» да испратимо војску, односно колону возила ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био ту поред Меше Бајрића?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Он је сам био али је био самном Јасмин Имамовић буквално се нисмо раздвајали што каже, овај, био присутан нормално. Кад смо дошли са два полицијска аута возач овај из ТО се вратио соло сам, Јасмин је поново био самном у возилу. Кад смо дошли пред касарну рекао сам полицајцу Митровић Срећку «Срећко искусан си полицајац били смо и у војсци у тој саобраћајној војној полицији, имамо смисла, знамо то одрадит, буди на челу колоне, упали ротационо свјетло, сузби ту колону да се пуно не шири оно да», али то његово возило није имало радио везу, таква су возила била мало што каже неспремна, ја нисам имао ротационо свјетло али сам имао радио станицу у колима, па је логично да он иде да прати колону напријед са плавим свјетлима него ја без свјетала и тако. Што је он и прихватио и изашао у ту Скојевску улицу и почело се, ја нисам био дужан да вам кажем ја да формирам војну колону, није ми то ни опис послова, то треба да организују официри ЈНА, моје је било да ставим напријед возило службено и позади, што сам ја сматрао да ја треба на зачељу те колоне да будем. Ја сам био испред возила, мој будући сувозач и за то вријеме Јасмин Имамовић је ту био на пар метара испред службеног возила, разговарао је с неким официрима, подофицирима онако био је нормалан разговор, неко је неког нешто питао, у том моменту кад се већ формира војна колона већ излази пар возила посматрао сам излазак тих

војних возила и негде на челу колоне четврто, пето, шесто возило, колико сам ја могао да снимим, у исто возило сједају потпуковник Дубајић и Енвер Делибеговић у исто возило. Поред тих војних возила има ту доста цивилних возила, породица војних лица жене, дјеца, сви су они у тој колони и док ја чекам формирање колоне излазак возила у том моменту у касарну долази господин Бркић Мухамед са једним командиром полицијске станице и кад је видео мене у касарни онако се зачудио. Он је овако био радознао, био је, па смијем да се изразим нешто код нас полиције непопуларан, био је овако наметљив, био је, изненадио се откуд ја, па ми је чисто се обратио «А шта ти овде радиш», пошто њему нисам дужан био да одговарам због чега сам ја и што сам и с киме сам, ја сам реко ја сам по одобрењу Меше Бајрића овде и ту смо завршили сваки наш дијалог. Он је ту остао у тој касарни. Колона се формира и у једном моменту неки од официра, подофицира имао је неки чин тамо на палетама, мени се обратио не именом и презименом него каже «Брчко идемо, пали возило» и ја тад палим возило службено, укључена ми је радио веза УК веза, Јасмин Имамовић је крај мене као сувозач и ми излазимо из касарне и улазимо у Скојевску, маршрута кретања је била Скојевска, Брчанска Малта, лијево насеље Славиновићи и у правцу пута Бијељина. Негдје, искрено говорећи оно што знам, сјећам се добро, нисам обраћао пажњу на тај круг иза зграда има ли још војних возила, нит ме то у том моменту нешто посебно ни интересовало, јер ја сам ту да будем на зачељу колоне, а неко ће ми рећи кад је задње возило војно ја се придружујем. Све је то тако текло, пошто је лијепо вријеме, сунчано, ја сам отворио прозор, лијеву руку ставио на прозор и радио станица упаљена и све до тада нормално, мирно, ништа нема, ја игром случаја нисам стварно никог примјетио на улици ни од цивила ни од радника полиције да ли активног да ли резервног. Негдје можда на око једно, има један технички преглед транс-сервиса, негде на једно 100 можда метара пред саму раскрсницу Брчанска Малта, господин Бркић Мухамед зове штаб оперативни и саопштава каже «Последње возило напушта касарну». Ја се сам питам сам у себи, не дискутујем са Јасмином Имамовићем ништа, па зар реко ја нисам на зачељу, зар ја нисам тај задњи, а он ме уједно и видио. Штаб је ту примио информацију, није ништа реаговао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете штаб, је ли знате ко је примио информацију?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па, мислим он је звао штаб јер је господин Илија ту радио, тог момента се не могу, не могу да се сјетим да ли сам чуо глас господина Илије да му је рекао «добро» у том смислу напушта, напушта, ту сам некако остао ускраћен шта му је одговорено, мислим да сам нешто сасвим друго размишљао и то возио, али негдје на можда једно сад прецизније 50, 70 метара од саме раскрснице Брчанска Малта, поново неко

кога ја не знам ни по боји гласа зове штаб, ако сам погријешио да се звао Триглав нек ме исправи али сад мање је важно како се штаб звао службеним неким језиком, и дословице је рекао овако штабу: «Из задњих возила војних, из задњих возила војних се пуца, има рањених и мртвих». Ја сам покушао да узмем ја радио везу и да саопштим ја штабу да сам ја у тој колони још увијек мислећи да сам ја на зачељу, ја кажем па нема, нико не пуца, ту сам ја, ко пуца, ко измишља, да ли није неко нешта, овај, не могу да гријешим душу Јасмин је рекао «Па Станкићу, каже, ко пуца, побогу брате кад ништа не чујемо», можда негде иза нас на некој удаљености да ли је лупам 100, 200, 500 метара али би се, имам осјећај да би требали ми да чујемо. Из штаба порука «ватру на ватру», из штаба, а тај исти глас као да није чуо добро наредбу па каже «Нисам разумио, хоћете поновити», дословице друга ријеч из штаба је била «Па ваљда ћете човјече пуцати». Ја у том моменту узбуђен, нервозан и ја и Јасмин скрећемо са Брчанске Малте у правцу Славиновића, кад је та издата наредба онда смо ми обојица чули паљбу, канонада, гори, буквално тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до тада уопште нисте чули?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја не, ја говорим оно што сам чуо и видио, можда негде у дубини, можда нешто да је било али ја немам ту информацију, односно ја то нисам примјетио. Јасмин нервозан, фала богу и ја, посматрам и њега да је на функцији да је нормалан човјек што ће та врста такве приче и тако даље, овај, упућујемо се у правцу Симин Хана односно пута за Бијељину и негде кад смо прошли пумпу Славиновић, оно и даље чује се пуцање тамо то не прекида, то ће трајати мало дуже времена, замолио ме каже «Станкићу ајде да се искључимо из ове колоне, каже, погинућемо, у том смислу, сад реакција цивила, виде нас у службеном возилу, како ће реаговати», ја кажем ми идемо у Симин Хан, то је једно пар километара од Тузле, ту постоји ратна станица милиције, на челу је био те станице командир Ивковић Илија, а његов заменик Бабајић Миралем. Ја гарантујем Јасмину нећемо ићи са колоном до Пожарнице горе до одредишта, искључићемо се негдје скоро на пола пута, можда смо мало ближе Тузли, овај, ићићемо у нашу ратну станицу, тако сам му реко. Ту наши људи имају активни па ћемо видети стање како нам је, шта нам је чинити даље и тако. Он се сложио, а иза нас је једно борбено возило војно, не знам да ли је сад троцјевац, нека прага, откуд знам, он је ишао на удаљености можда неко одстојање је било можда око 100 метара иза нас и пуца он тачно то војно возило, оно што би рекли војници «пробија се» да изађе, није на нас пуцао нормално, не би ни били живи да је пуцао. Негде сам га изгубио из видокруга, да ли смо ми мало брже возили итд, али смо ми дошли до Симин хана, излазимо из службеног возила у намери да се упутимо у ту зграду која је била зграда Ватрогасног друштва али

стационирана та ратна станица. Ми како идемо према згради људи се дијеле, једни иду десно, једни лијево, мирно што би рекли раздвајање припадника полиције. Миралем десно у муслимански дио Чаковића, Илија лијево у Симин Хан што би рекли пут дијели на српску територију. Ту ја и Јасмин остајемо неких 10 минута, нити нама ко говори ајте с нама ни онај Илија ни тај Бабајић, па кажем ја стани нешто није у реду, нормално с пушкама, ту нема никакве двојбе аутоматске пушке су имали сви припадници, никоме нико није рекао ништа, нити се свађали, једноставно једни лијево, једни десно. И у моменту једном док смо ја и Јасмин, овај, ту посматрали то, ја сам мало затечен шта сад, одоше људи ко од нас имам осјећај, али добро није битно, један од припадника резервног састава полиције Трипко Гавриловић је рекао «Станкићу ајде овамо, брзо, брзо, прелети преко пута» то значи на српску територију. Јасмин је самном био тамо. Изашли смо, уствари прешли ту улицу, ја питам сад тога Трипка «а гдје је командир Илија, тај командир ратне станице», каже «намам појма, овде се не зна ко пије ко плаћа, све је то расуто», ми смо у неко ко шума има, имаш ту лица ја их и не знам, имају нека лица која типују на мене каже «ко је овај», не знају они мене, нормално, не знам их ја, ја у маскирној униформи, у полицијској униформи и позовем се ја на једног човека кога знам, овај, питам тога има ли тог Миће, нажалост погинуо је тај Петковић, знам да је он ту мјештанин, знам да је угледан, знам да може предузети нешто, овај, у смислу да нас заштити, шта ми вриједи што сам ја Србин на српској територији кад ме не знају. И тај је дошао, ја сам фино, он је мало љут био, види шта нам раде, доле гори цистерна, тамо-вамо, Брчанска, чује се то, није то далеко и кажем ја Мићи томе Петковићу «Мића имаш један, има једна молба ето знамо се дуго да учинимо све, самном је човек из Скупштине општине секретар Јасмин Имамовић да човека заштитимо да не буде изложен неким опасностима обзиром да је друге националности нажалост преко ноћи се, овај, подвуче линија, и он мени каже пошто мене по надимку зове ко је самном интиман «Баћо, ја ти гарантујем томе неће ништа бити». Ми смо вратили се у једну кућу након сат времена, у ствари ту је мој вјенчани кум али није он био кући, па смо преко пута куће од кума ушли, ја мислим да се звао власник куће Никола Тришић, ушли смо у ту кућу у којој је било, па не знам комшија, цивила ту неких 10, 15, коментар је рат, напали колону, тако неке приче и сви су они ти мјештани у тој кући знали да је самном Јасмин Имамовић, јер један број људи је мене лично знао да сам ја Драганов кум и ја сам легитимисо Јасмина и каже човек изашао самном у колони, десило се оно што се десило, нит сам ја ни он крив, имали смо добре намјере али ето десило се и томе Јасмину нико није ништа ружно рекао, апсолутно нико ништа, апсолутно нико ништа. Пили смо кафу, чај, мало смо тамо пред цик зоре онако сједећи мало прикуњали, одморили очи. Кад је свануло, значи 16.

маја негде у јутарњим часовима, сазнавши да сам ја ту, мој кум вјенчани је дошао да ме види и тад сам се код њега пресвукао, оставио сам маскирну униформу, овај, он је неку комбинацију дао ми фармерице, џемпери, пресвуко се ја у цивилно и нађем ја два-три човјека у које сам ја имао повјерење да мене неће, овај, изневјерити, рекао сам имате задатак један можете ли ви то учинити, каже који, реко Јасмина да проведете доле негде низ корито реке Јале. Успостави он везу са доле неким људима телефоном, докле ти његови пријатељи, сарадници са обезбеђења како се то све, докле могу доћи они и ја кажем овим да га одведете ту нека локација је била можда на километар, два од Симин Хана, да га безбедно проведете и да га предате доле, односно да човек иде у Тузлу јер је тузлак и треба да иде у Тузлу. Ја сам, они су то урадили, тачно је то да су њега провели, отишао је, ја сам са неким цивилним возилом наставио пут за Угљевик, тамо ми је супруга и двоје дјеце били и придружио сам се њима и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте 14. маја били дежурни од 7 до 19 часова.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је заменио?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Знате како је постојало у служби, није била типизована она замена да једни те исти увијек мијењу једне те исте. Било је ту искакања, неко неког замјени, почесто ме пута мене лично, лично мијењао Миленко Милићевић, један од руководиоца једне полицијске станице, да ли је био у чину помоћник командир. Понајчешће ме он мијењао, ја сад стварно не могу да се сјетим тог четвртка у 19 ко ме је мијењао, али сам најближи да ме он замијенио, Милићевић Миленко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су се дежурства одвијала, на седам сати, на?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: На 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На 12 часова?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: 07 – 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 07 – 19, између ништа?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: То је по дану, дањска смјена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек тако од 07 до 19?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не увијек тако, то је за тај дан, а сутра од 19 до 07 претходни дан и онда два дана се одмара та смјена, то је овако у полицији позната смјена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви бисте 15. били од 19 часова?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Требао да радим од 19 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Са господином Јуришићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли Ви знате да је 15. маја 1992 године оптужени Јуришић био негде око 14 часова?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја сам га затекао кад сам дошао негде 17,40 – 17,45 у штабу ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У штабу сте га затекли. Кад кажете «у штабу» у којој просторији? Је ли то просторија начелника?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Јесте, јесте просторија начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Просторија начелника?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи Ви сте дошли негде око 17,40 – 17,45 улазите у начелникову просторију осим Илије Јуришића, кога још ту затичете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мислим да је, затекао сам то сам и рекао господина Мешу Бајрића, да ли је неко био, неко улази, неко излази, да ли је био Будо Николић, да ли је био неки још оперативац ту, излазе, улазе, нисам нешто био посебно ни радознао ко долази, ко одлази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте затекли неке женске особе ту?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У тој просторији не, у тој просторији не, а ништа ми није било необично што сам ја затекао господина Јуришића, можда се човјек замијенио с неким, можда ће неко други самном у 19 радити, нит сам имао право нит сам питао откуд ти, што би питао, на крају човек ради свој посао о себи, при себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Јуришић каже да је смена од 14 часова, међутим он је дошао нешто пар минута пре 14 часова и каже да је ту затекао неке девојчице, како он каже, и да му је неко рекао да су они чланови неке стрељачке дружине ангажоване и послом. Ту је био и Цувај Златан, мисли да је био и Славуљица Никола.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Опростите, ко је то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Јуришић.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па можда изненада, ја Вам сад кажем, моја обавеза није после 19 часова четвртак 14.маја да се ја интересујем, односно не да се ја интересујем ја знам да ме следује сутра смјена петак у 19, да је неко сматрао да ја треба доћи у 12 можда ме тај и позвао. Ја сам тај дан 15. маја, 15. маја у пола осам кренуо из Тузле у Угљевик са цивилним возилом једног колеге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, јасно је то, него ја Вас питам да ли сте затекли неке женске особе пошто каже да су биле исто?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, ја не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже да је смена од 14 часова, а не ово уобичајено како Ви кажете од 07 до 19.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па можда се нешто преокренуло тог 15.маја, можда је дошло до неких претумбација у смјенама, ја то не одређујем ни ко ће доћи ни кад су смјене, нисам ја тај који питам, ја сам извршилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Јуришић каже да није он члан оперативног штаба.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да он није био члан оперативног штаба, тако каже оптужени Јуришић.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па знате како, овај, нема ту правила да неко сад има решење шта је шта, ја знам шта сам био као активни, а то што је сад, се та дежурства проводила можда и није био, можда је био као резервни припадник ту да да неки допринос, најiskusнији колега, тако бар нешто ја, да ли је био оперативни ја не могу ни да потврдим, ако није у писменој форми, ако га је неко усмено предложио ту да буде па нек буде, ако он прихвата то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били у писменој форми у оперативном штабу?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, и Ви исто?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не. Није било ту, него рекао сутра ћеш радити ту и ту са тим и тим, крај приче, старешини се не смије, овај, негирати то или супротстављати, радићеш оно што служба каже и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Тешић Ђока?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тешић Ђока?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Тешић Ђока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Налазио се на дужности командира чете у војној полицији.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Њега лично не знам, лично га не знам. Упознали смо се 15.маја, он је нас спровео до, овај, до потпуковника Дубајића, не вјерујем да сам га прије кад видио, али је звао оперативни центар у неколико наврата, овај, телефоном и представљао се као господин Тешић поручник војне полиције, ето, лично га нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га познавали. Он је овде саслушан такође у својству сведока и он је рекао да је био у једном возилу са Митровић Срећком, да је то возило полицијско, међутим није имало радио станицу, пардон да је имао радио станицу и да је чуо да је, значи преко радио станице је чуо да се не отвара ватра на првих 50 возила јер је ту активна војска и наоружана.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Вјерујте први пут да чујем то ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте имали прилике тако нешто да чујете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не. Никад после тог 15. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто кажете да сте имали радио станицу зато Вас питам.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја сам слушао оно што сам и рекао, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је једино, значи ово није тачно?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не, пазите добро, на том каналу на ком сам ја радио то је чувени канал «56.» се звао, то је регионални неки на регији Тузле чак и сви из суседних станица су чули, ја тај разговор нисам чуо, нит сам ја тог Тешића поручника после тога икад срео ни видио, интересантно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је некада док сте Ви били дежурни је ли било тих неких женских особа у просторијама где се одвијало дежурство?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Био бих сасвим неискрен кад бих рекао да их нисам видио, видио јесам, али ту негде ми се губе оне негде око отприлике среде негде. После тога их не виђам, у ствари сриједу сам ја, пардон овако мој редослед след смјена, ја сам у уторак 12. маја и сријета 13.маја био слободан, значи ја се не појављујем у просторије полиције чак сам био на терену овамо одакле ми супруга и мајка која је живила сама у селу, а четвртак 14.маја од 07 до 19 ја те дјевојке нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, а знам да су биле ту, можда је то тај преко викенда та, моја смјена, значи ја говорим само да сам их видио у току дањске смјене од 07 до 19 ту су биле двије, ко су оне, нити знам како се која зове, да Вам искрено кажем ја сам врло био поучен неким искуствима да пуно и не питам ко су оне, због чега су оне, оне су ту неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумем да не знате како се зову, али у ком својству су оне биле ту?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па не знам да ли ћете ме у потпуности схватити настојао сам да пуно не питам ништа, овај, нешто везано јер да не би испо сумњив што те ја питам, ако ми неко не каже ово су колегице те и те, због тога и тога, онда ћу ја то прихватити, али не знам сада кога ја да питам, не могу ни једног руководиоца питати ја ко су оне дјевојке, мислим да ми је то мало полицијски нелогично, ако ми неко не каже то су колегице задужене за то и то ја ћу онда посматрати то да је то тако, ту да су биле биле су, ту да су биле те две дјевојке, онако врло младе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли биле у униформи, јесу биле наоружане?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Оружје нисам видио, а имале су неке маскирне униформе. Нама полицији се, говорим о Тузли, шила униформа ова, како бих рекао, теренска маскирна у једној фабрици «Пролетер» ту

недалеко од Бијељине према Славиновићима, ја мислим да су и оне биле у некој маскирној униформи, младе, можда двадесетак година ту неких 23, 24, види се да су младе девојке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Божо Зорић?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божо Зорић?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Божо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорић.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Искрено да Вам кажем, ако су ти људи из војне поште врло мало ја тих људи знам, односно у преводу знам их доста из виђења чак и кад су у цивилном одјелу ја знам да је он војно лице, обично су становали у ул. Октобарска револуција или не знам ни ја нека Скојевска та, овако физиономију њих знам, кратко ошишана војна лица, а да знам по чину шта су или како се зову мало сам, врло мало познавао, буквално мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је разлог што сте Ви нешто раније дошли тог 15.маја без обзира што Вам је смена била у 19 часова?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па ево ја ћу Вама рећи због чега нека отприлике и знатижеља и неки податак, неки податак да се нешто дешава, шта се дешава то ускомешаност нека, овај, кад сам се вратио из Угљевика негде око 13 часова у Тузлу, директно сам се упутио у стан у ул. Славка Миће бр.4 с намјером да мало одспавам, да се припремим за ноћну смјену, неки сан није баш ишао на руку, онако сам одмаро очи и негде око једно 15 до 5-5 добио сам позив од једног колеге, мој кућни пријатељ хрватске националности Божо Галушић се зове пошто ме од миља звао од презимена Станкић Стане каже «може ли те нешто друг замолити», реци Божо шта је, каже «видим да вечерас радиш од 19 до 07 били ми могао пошто смо били блиски и интимни ја сам свако слободно вријеме користио да идем на село тамо одакле ми је тазбина, дјеца су ми тамо била, каже кад завршиш вечерас то дежурство да наиђеш крај мене и да ми повезеш жену и двоје дјеце, пошто сам му знао нормално и супругу и дјецу били смо кућни пријатељи, каже до Лопара до једног нашег колеге, а он ће их пребацити у Београд, жена и супруга имају намјеру да иду у тадашњи Титоград код тетке. Кажем ја Божо, овај, није спорно пошто ћу ја сам ићи тамо на село повешћу и наићу крај тебе и кажем, онако спонтано причамо, кажем шта има јеси ли то спаво, реко јесам мало, каже неко ускомјешање у СУП-у лете горе људи, доле неко и мени непознато нешто шта се дешава, то је тако у кратким цртама и због тога можда нисам, можда сам могао још бити у стану ја сат времена, ја сам становао близу СУП-а неких 200 метара, кажем ја шта ћу сад у стану сам, одох тамо па ћу наћи Божу тог лично или неке, ето тако је мој долазак био у

зграду што кажем неплански, односно да сам дошао раније дошао, тако се задесило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате где сте се Ви тачно налазили када сте чули да неко јавља да војска пуца?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па негдје око, пред саму раскрсницу Брчанска Малта, ту негде, тешко је сад измјерити је ли то 50 метара, 70, 100, значи прије саме раскрснице Брчанска Малта чујем ту везу, значи још неких педесетак метара ја скрећем лијево у правцу Бијељине, то је та нека зона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли Ви знате где је била ту ова полицијска станица Нови град, је ли ту била баш на самој раскрсници или не?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па сад, ја мислим да је била ту на потезу Сењака то је преко пута раскрснице, е сад да ли је била ратна станица Брчанска Малта, Сењак али све је то ту негде у окружењу те Брчанске Малте, ја стварно чак не знам ни ко су били командири те ратне станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро схватила, је ли само један глас, је ли се само једанпут се огласио неко да војска пуца и да је тад уследило на «ватру ватром»?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Један глас који ја нисам препознао, ми се као колеге дугогодишње знамо између себе по боји гласа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам да ли сте само једанпут чули то оглашавање «војска пуца» и одмах након тога «на ватру ватром»?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не, он је два пута тај анонимни за мене, прва је порука била «војска пуца има рањених, мртвих».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Онда на пар секунди као да није чуо добро или се правио да није чуо, ја мислим, не знам о коме се ради ни због чега је тако све, овај, као нисам добро чуо хоћете поновити, тражио је мишљење штаба, овај рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је тај други пут кад се тражи да се понови?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да. Што се тиче више УК везе онако је било упадање, то је била нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Јуришић каже да је добио и треће обавештење, у том моменту Меша кад је ушао чује, јер је та станица прилично гласна и каже «војска пуца по припадницима полиције», јесте Ви чули тако нешто? То треће нисте чули обавештење?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не, то не, то не, само сам чуо ово и добро је меморисано саопштење да се из задњих војних возила пуца, да има рањених и мртвих, то је сав глас који сам чуо од тог мени непознатог човјека, никад нисам чуо боју гласа нити би га могао дешифровати ко је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је то по Вама деловало, кад је кажете запрашало са свих страна, из ког оружја се то пуцало, је ли могло да се разазна?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па, добро, аутоматско је у сваком случају, сад после тог аутоматског пјешадијског чуле се и јаче детонације, да ли су то нека сад борбена возила, војне одговарале, у ком смислу, да ли је то од стране полиције, јер пазите добро, није никаква тајна да је полиција имала неке ручне радове са борбеним возилом тзв. «мргуд», то није никоме непознато да су се тако звали, возила нека, нека врста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви видели то возило?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па, јесам једном био је пред СУП-ом, ту врсту возила, мислим да је свима познато у полицији тада радила, овај, фабрика се звала скраћено ТТУ то је Творница транспортних уређаја, то је неко како бих Вам рекао, коме би га приближио да је најсличније неком возилу, неко је борбено било са посадом, значи возач вози, два-три човјека су спремна да реагују, да активирају то, тако некако, мислим да се звала поф шифром «мргуд».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, јесте видели наоружана лица ту поред пута, поред Брчанске Малте?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја не, ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели на зградама можда нека наоружана лица?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не. Можда довољно нисам обраћао пажње, нисам био тиме оптерећен, само сам видио два активна полицајца, једног резервног кад сам, овај, ишао према Брчанској Малти у колони и прије овог јављања човјека да се пуца, с лијеве стране је један колега, са десне улице је други активни колега и резервиста и ја сам, овај, из службеног аута поздравио једне и друге, свирнуо им и диго руку, они су мени отпоздравили, тако је то било јер ме знају лично, а знам и ја њих лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада кад сте отишли у касарну, да ли можете да кажете како је била формирана колона, да ли су биле две колоне, да ли је била једна колона, како је кренула, да ли је кренула са оног главног, главне улазне капије КПС или мислим да ли сте уопште запазили колико је било колона?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Знате како, она из мог угла гледишта није ни била колона у самој касарни, то је, ту су била заустављена паркирна возила исто, паркирана, и сад како је одмицало чело колоне тако се прикључивала неко с лијеве, неко с десне стране и тако се из круга касарне

формира колона. Једна је колона изашла из касарне на ту главну капију и одма иде у улицу Скојевску и благи десни угао према Брчанској Малти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је познато о магацинима у кругу касарне? Да ли Вам је нешто познато о магацинима?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Магацинима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Козловцу конкретно. Да ли се тад ту нешто дешавало?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мени лично, знате како ја нисам ништа ни видио ни чуо око тога Козловца тог датума, ја лично, али оно јавно поговарање, јавно поговарање од стране поготову припадника полиције било да су насилно отворили тај Козловац магацин и да је сво оружје и експлозивна средства, овај, да су изнешена и подијељена нормално припадницима полиције, резервног састава, територијалне одбране и знам да је ту, по причи пазите добро, свију био главни Миленко Милићевић тај наш колега активни који да ли имао улогу ту да он то организује, спроведе ја не знам, он је овако задесио се ту и каже по одобрењу њега је то урађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана како је Мехо Бајрић изгледао?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био у цивилу или је био у униформи?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Тај дан 15.маја у то вријеме кад сам ја дошао први пут сам га видио тад у маскирној униформи, до тад је био све у цивилу, буквално у цивилу и оно није био униформисан човек, он је био функционер и обично функционери у полицији носе цивилна одела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то Вама деловало ако га први пут затичете у униформи?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па онако мало необичан, а ништа посебно, он је онако био нижег раста, мало пунији, ништа необично, ето униформа, униформа, ја сам се ваљда у њу саживио па ми не изгледа неко онако мало нелогично јер први га пут видим па ето та нека, неки визуелан поглед био необичан он у униформи али чињеница да је кад се обукао у колико сати тог дана ја не знам, ја сам га затекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није ми јасно, јесте Ви имали неки договор са овим Срећком, је ли тако рекосте да се зове?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Полицајац?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Са полицајцем овим да он иде напред пошто има ротацију, а нема радио везу, је ли тако?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја, ја, тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И он је отишао напред?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па на неки начин, како би Вам сад, пошто смо ми у службу дошли једног дана исте године, генерација нека, али сам

био можда ја за једну степеницу по тој хијерархији изнад њега, али није то сад значило, пошто сам ја њему пренио буквално одобрење Меше Бајрића да можемо приступити пратњи онда сам му пренио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И он оде први?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Кад смо дошли испред касарне, он је ту долазио пошто он има чин резервног војног старешине Срећко овако више неког како би рекли ми обични, шлифа око те војске, ја кажем Срећко био си у војсци активан си полицајац знаш како се формира колона буди напријед, ротацију где треба и звучни нормално сигнал, пратиш колону.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А Ви, где сте Ви требало да будете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па, ја сам по мом схватању и по договору требао да будем на зачељу те колоне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На зачељу?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да, тако сам прихватио ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е па добро, да ли сте испратили сва возила, јер ми остаје нејасно како то да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па нејасно је и мени, овај, буквално нејасно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли има возила иза вас кад ви изађете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Има, ја и нисам толико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На коју капију сте изашли?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па на ту главну капију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На главну?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Где излазе возила и улазе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, има главна капија где улазе цивили и посете и официри и тако даље, главна капија а и има и онај КПС где излазе само возила?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: На та, на ту капију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: КПС?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Велика, ја, где возила излазе, па ни мени није било јасно, велики је круг тај колико сам ја њега видио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Има доста оних неких монтажних зграда, да ли тај други.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли је било возила иза вас, ви сте ишли и у моменту кад сте, гледали смо овде и неке мапе, мапе Тузле па би ми та улица, бар мени, овако изгледа доста равно, је ли, није то сад у неким кривинама, посебно пред том Брчанском Малтом, Ви кажете да сте на

неких 50 до 70 метара испред раскрснице када сте чули овога, како се зове, Бркића да каже да је и последње возило изашло из касарне.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да, баш тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли има возила иза вас по вашем?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја их нисам, ја нисам могао никако да вјерујем у то али ето испало је тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него видите у ретровизору је ли има возила иза вас, то кад је он рекао?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Кад је рекао да и последње возило излази из касарне, ја сам видио на удаљености, пошто је буквално 90% права та улица, видио једно возило СМБ, само једно да излази, онда сам схватио да има још возила.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта би са том примопредајом, Ви сте отишли због неке примопредаје, је ли се постављало то питање уопште тамо на том састанку са Дубајићем или се уствари завршило све на овој причи о безбедности, хоћете нас напасти, нећете нас напасти и тако?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја је нисам схватио у оном правом смислу шта је примопредаја, примопредаја за мене значи ако ја предајем нека средства или неки објекат или неке папире некеме, неко потписује, неко расписује, како кад. Било је онако идемо, идемо и интересантно је да су, па добро, можда је нешто значило да је то мирољубиво кад су у исто возило сјели командант касарне и начелник штаба ТО, буквално у исто и изашли тамо негде до одредишта, сматро сам да је то неки договор, пријатељство, не знам ни ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сам ја добро схватио да сте Ви рекли да сте Ви чули кад је овај известио како из задњих возила неко пуца и да, овај, има и мртвих, да је неко рекао «на ватру ватром», баш те речи, па јесте ли препознали ко то говори? Ако нисте препознали, схватио сам да нисте препознали овога ко се обраћа, ко каже, ко извештава да се пуца, а да ли сте препознали ко каже оно «на ватру ватром»?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: 99% сам претпоставио да је то глас Илије Јуришића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претпоставили сте?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Јер он сједи ту, њему неко саопштава с терена неком, ја не знам сад тај моменат у ком се он налази у том штабу, да ли самоиницијативно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле то је на овај први извештај ишло то «на ватру ватром», онда овај као није разумео па пита поново?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Јесте, и онда он понавља ваљда, сад човече пуцати, исти глас је долазило и једно саопштење из центра и друго. Ближи сам као професионалац знајући га дуго година, господина Јуришића, да је он био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он не каже да је већ на прво обраћање то пренео, он каже да је пренео.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: То самоиницијативно да је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али каже једном, па други пут, па трећи пут кад је овај известио.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Али не знам ја тај трећи пут, ја нисам чуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ма не, не, не говоримо, пазите то је једно питање, друго је питање кад је он пренео наређење овога начелника Меше Бајрића, он не каже да је на прво извештавање то било, него тек треће, разумете, што би значило да ви треба да чујете једном, па други пут, а да не чујете њега још увек, морали би ако је његова прича тачна морали бисте то његово «на ватру ватром» да чујете тек након што овај пита понавља итд., разумете, не на прво.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Разумијем ја Вас, ја говорим оно што сам ја чуо, на прво јављање овога по мени анонимног.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где сте Ви отприлике кад креће та пуцњава? Ви рекосте скренули сте лево.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Већ скрећем са Брчанске Малте према Славиновићима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико сте рецимо одмакли по Вама?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Прије оне пумпе у Славиновићима, значи негде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је далеко пумпа од саме раскрснице?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: 150 метара, ту негде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 150 метара, да ли сте имали прилику да видите, овај, видео запис Тузланске телевизије снимке са солитера?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли имали прилике да видите те снимке о тој пуцњави, возила која горе итд?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Како да не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте препознали можда ваше возило?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја нисам. Онај детаљ, онај снимак са телевизије је приказиван за вријеме кад се возила војна, кад горе буквално у покрету тетурају лијево, десно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, али има снимак и претходно иду возила, пролазе, пролази колона, па из нивоа раскрснице исто тако?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Никад нисам, никад нисам видио да пролази чело, препозно би себе у том дијелу колоне да кажем ено мене ту, ја стварно тај дио нисам видио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како чело, требало би зачеље по вама, како чело?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: По мени зачеље, али гледам као снимак, сад је снимак нешто друго него оно што сам ја предвидио у колони, ја не знам шта снимају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми само још ово, да ли сте Ви као, ако сам ја добро схватио да сте Ви члан оперативног штаба, немате формално решење али сте били?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Немам, али члан да у оном усменом дођи и ради, ето то је тако у полицији, дођи и ради.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па јесте ли били, јесте ли учествовали у неким састанцима тог тела?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја лично не, али сам био присутан кад командант и начелник полиције дискутују, тамо је то велика просторија где они, некад чујем нешто, некад не чујем, ето.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ма не, него штаб подразумева више људи, није то само начелник, начелник овај Бајрић, него штаб подразумева више људи.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ево ако сте и Ви члан онда ваљда имате нешто и неке састанке и нека посебна задужења, па у том смислу Вас питам јесте ли имали икаква посебна задужења у односу на своје редовне послове?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја не, ја не лично.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је са редовном дежураном, оном 92. тузланском?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Она има посебно своје дежурство, то је посебна служба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Каква је разлика између те редовне дежуране и ове дежуране у којој дежурате чак вас двојица истовремено у смени, а имате редовну дежурану која уписује у књигу дневних догађаја, извештава кога треба да извести итд.?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па, добро, она редовна дежурна служба, познавајући ту службу, мада нисам у том сегменту ја радио, ја сам више радио овамо по саобраћају, она 92 одрађује оне послове из свога дјело круга које може да ријешити, било који проблем који је овако мало компликованији онда назива штаб и тражи мишљење начелника да каже има то и то, дајте нам инструкцију, ја тако схватам ту службу да је тако било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, ако су ваши послови како Ви рекосте послови везано за јавни ред и мир онда ми остаје нејасно у чему се ти ваши послови разликују од ових иначе редовних послова службе 92, разумете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па ето, били смо некако изнад њих, они на пример 92 назове оперативно дежурног на пример мене и каже десило се то и то, он је то евидентирао, можда је тај проблем и ријешен или ће се ријешити, а тек толко да зна да ми знамо и да информисемо овога шефа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где су они физички у односу на вас?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Како?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Физички где су у односу на вас, јесте у истој згради?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У истој згради, они у приземљу, ми на спрату.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је, ако сам добро схватио, Ви сте тај дан практично, након тог дана више нисте и враћали у Тузлу него сте отишли у Угљевик?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, никад до 1996.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да ли је поред вас још било Срба полицајаца у Тузли тог 15.05.?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да, било је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате јесу ли неки и остали?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Остало је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте били са њима у контакту неком?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па можда је остао већи дио него што.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, Ви, Ви лично да ли сте били са неким од њих у контакту неком касније, да сте се срели причали?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У које вријеме?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Након 15.маја да ли сте се срели евентуално са вашим, неким од ваших колега Срба полицајаца из Тузле који су можда после, каснијих дана прешли овамо на?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: То да, то да, било је неких пар који су изашли касније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, јесте ли причали са њима о томе шта је било, шта се дешавало и тако?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Сваки је из свог угла, неко је био у згради, неко у кући, неко на другом дијелу Тузле, не може свак бити на Брчанској Малти и гледати очима шта се дешава, неко ако је становао на Слатини или доле на Ирцу тај дио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па је ли било прича каквих да се погинули неки људи?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па како да не, пуца се на Брчанској Малти то је одјекивало, чуло је пола Тузле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да је погинуло, да су погинули грађани Тузле цивили, односно припадници полиције тузланске да су тај дан погинули, чули сте има мртвих, извештај ишао, све од тога је практично и кренуло?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја нисам могао у том дану, у том времену знати ко је погинуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него, разумете шта Вас питам, да ли сте причали евентуално, да ли имате сазнања тог типа?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да, да, па било је активни полицајац један који је био баш у станици мојој неки Мусић, он је погинуо, а то да ли је после, у које време да ли у 20 часова или 22, не знам, али да је погинуо полицајац активни и било је више резервних полицајаца рањених, за њих не знам ко је погинуо али за тог Џемил, Џемал како се зове Мусић активни полицајац млад, можда пар година у служби он је погинуо. Како је погинуо, на који начин, где је био, немам појма вјерујте, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли водили књигу дневних догађаја у овој дежурани?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: До 15.маја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: До 15. маја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никакву, ништа се није уписивало?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па не, не, он је погинуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте ме разумели, да ли сте Ви као неко ко дежура у тој дежурани.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали какву књигу дневних догађаја, дневник или не знам ни ја што већ да бисте уписивали оно што вам дојаве па да ви известите пренесете начелнику итд?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да, било је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле била је, водила се та књига.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Водила се књига, да. У мојој смјени водим ја све што се деси информишем претпостављеног, чак је нешто ишло ако је интересантно и на локални медиј, ако је било интересантно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Пашагу Механовића?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пашагу Механовића да ли познајете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете, добро га познајете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па, једна смо генерација, заједно смо обукли униформу '77 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго га знате?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Од '77 до '92, значи 15 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули можда његов глас том приликом?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Радили смо у двије одвојене станице, нисам његов глас преко УК везе, овај, никад чуо, јер они су радили на посебном каналу, стварно ја још увијек сам себи дајем, овај, да непознат ми глас, буквално непознат, измењен, нисам га чуо никад на том нашем каналу обично где смо ми радили, да ли је Пашага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме зато што је овде оптужене Јуришић рекао да је било друго обавештење и по боји гласа му се чини да је то био Механовић Пашага који је био командир резревне полицијске станице, зато Вас ја питам да ли сте Ви?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да је био командир по сазнању после колега ко су све били је био ту, баш негде на локацији Брчанска Малта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли бисте препознали његов глас обзиром да га толико познајете дуго?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па нисмо никад у истој станици, нити смо користили исти канал приликом обављања службе, позно би га телефоном, али овако преко радио везе ја му нисам тај глас позно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Кадрију Пекарића?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Знам, то је старији колега један, можда пар година старији од мене у служби, знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би његов глас препознали? Не бисте?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Преко УК везе не бих, јер сви они који су радили у општој служби полиције, како ми кажемо, с њима смо врло ријетко имали неке контакте, овај, преко УК везе, једино ако је потребна интервенција онда идемо преко центра везе па да кажемо колеге из 92 нек дођу нешто треба нам и тако, а овако директно они су радили на посебном

каналу, а ми саобраћајна на посебном, јер да не би се гушили, како би рекли, везу да то буде, Кадру Пекарића знам и све активне полицајце, стварно ја не бих могао познати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Дубајић кад је био саслушан овде је рекао да је Делибеговић Енвер, Јасмин Имамовић и Меша Бајрић када су долазили до касарне нису ишли до канцеларије већ до пријавнице и ту су тражили да се састану са њима.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У току дана можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може тачно да определи које је време било али негде око 15 часова.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Могуће да је у току дана, могуће је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако? То је већ касније Ви ово што говорите.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Јер ја тек, како бих рекао, долазим, ја долазим у 17 – 17,45 и од тад ја знам с ким сам био, шта је било, како је било, а дотле могуће, јер један дио колоне је покушао да изађе из касарне па је враћен, што је пошо он да изађе, а ко га је вратио и због чега га је вратио и то постоји прича, да је дошао до Брчанске Малте колко возила не знам ни ја, и да су буквално поново враћени у касарну под чијом наредбом, ко је ту учествовао ја не знам, јер нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прво возило полицијско које је било са ротацијом да ли је имало радио станицу у возилу?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја колико знам да није имало, ја колко знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имао радио станицу ручну полицајац који је био у првом возилу?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Е то не могу Вам рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тога дана да ли сте видели Дивковић Мата полицајца?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Он је био командир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из саобраћајне полиције?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте га видели?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па можда његово име нисам споменуо кад је при формирању те колоне у касарни где сам био, кад је дошао Бркић Мухамед са командиром полицијске можда сам изоставио то име да кажем, а то је био Мато Дивковић с њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумео сам да у вашем возилу није био Бркић Мухамед.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, он је са другим службеним дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли, односно да ли је уопште возило Дивковић Мата било у колони и у односу на вас ако знате где?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па они су остали кад је мени официр, тај неки официр каже Брко идемо, ја сам кренуо, они су остали, сад да ли су били у кругу касарне, да ли су се дислоцирали ту негде на улици да пропрате тај већ други дио који је нажалост био, ја не знам то, мислим све то остаје иза мене. Мато ми се није обратио јер смо били блиски мој непосредни старешина који је врло фин, овај, комуникативан, он је довезо Бркића, а Бркић се онако мало арогантно односио према мени, а Мато се онако насмијао и рекао у преводу знаш ти какав је Бркић он ти овако воли мало да доминира, да буде на метли, његово се пита, у том фазону, а он се чисто онако насмијао на мене, вели немој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У том неком ето како би сад ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: На питање члана већа у два наврата сведок започиње реченицу али не довршава јер добија ново питање, у једном моменту је, дакле сад интерпретирам шта сам ја, бар како сам ја чуо и разумео исказ сведока каже «Илија Јуришић је искусан полицајац и он не би самоиницијативно» и ту прекида, дакле о чему се ради, шта то Илија не би самоницијативно и у ком контексту сте уопште то поменули?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Хтио сам можда да довршим ту мисао свог виђења његове улоге у штабу. Пазите добро, овај, ако вам неко нешто са терена преноси неки догађај, ако га ви не препознајете ко је тај Марко, Јанко или неко други онда ја мисли, знајући Илијино искуство професионалца и да је био руководилац и старешина и све то стоји, не би он тако на тај позив издо наређење на неки начин, тако сам хтео да формулишем, него сам га доживио у тој улози да је њему вјероватно неко, сад тај неко ја не знам ко је све био у том моменту у штабу рекао можда дословице господине Илија издај наређење обзиром да ја сједим испред радио везе, и тако, тако сам нешто хтио да формулишем везано за господина Илију.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Такође на питање члана већа да ли је још било Срба полицајаца у Тузли 15.05. започесте реченицу али мислим да сте и завршили али нисам сигуран да сте рекли довољно гласно да то чује онај ко буде прекуцавао транскрипт, колико је по Вашим проценама полицајаца Срба отишло, а колико остало у Тузли 15. маја? Ако сам добро чуо шта сте говорили кренула је реченица можда их је више остало него отишло, да ли сам добро чуо?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Тог 15. маја сигурно да, будите сигурни, јер је 15.мај за нас све био неки фактор изненађења, нико се није надао, ја вама

кажем да сам ја знао којим случајем, ја се не би тај дан вратио из Угљевика у Тузлу и да себе ставим у неку не знам ни ја, ставим се улогу да.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли на путу ка Славиновићима након што је пуцњава почела испред себе примећујете било каква ватрена дејства?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да испред вас нисте видели нигде ни било какво оштећено возило ватреним оружјем, нити погинулог или рањеног?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не, не.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Покушајте се сетити где се налазите у тренутку кад чујете ту комуникацију радио везом да се пуца, да има мртвих и рањених и то преношење наређења на ватру ватром?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Прво саопштење од господина Бркића испред раскрснице да ли је 50 – 70 метара чујем саопштење последње возило напушта ту, само што сам кренуо лијево на тој раскрсници Брчанска Малта у правцу Славиновића односно Бијељине, чујем тај глас који још, где тврдим да га не знам, саопштава то и сад то пар секунди у вожњи то је негде између Брчанске Малте и Славиновића пумпе негде око средине, сад да ли је то 100 метара, 80, 150.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, за тих 50, 80 метара је та повратна информација «на ватру ватром», ако Вас добро разумем?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: То није баш пар секунди, нема везе. Да ли Енвер Делибеговић, Јасмин Имамовић и Бењамин Фишековић када су дошли у МУП, односно кад су са вама кренули ка касарни, носе са собом неку документацију?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја нисам приметио ништа да се носи, нема никакве ташне, актовке, нема ништа, сад у цепу да ли имају какве.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли тог дана у било ком делу или сегменту ваших сазнања постоји у Тузли некакве јединице ТО формиране, формиране јединице «Зелене беретке» или формиране јединице «Патриотске лиге»?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Онај сегмент приче о формирању где СУП стоји иза тога резервни састав полиције, односно у неком том војном називу то је преведено у маневарске јединице, то постоји, активни људи у полицији су на челу, резервни састав је из грађанства, а да је било, овај, поговарања прича чак и од наших колега из унутра СУП-а да су ту неки самоорганизују људи у смислу тих беретки, тих патриотских, да кружила је прича на пар дана и чак је кружила и ова прича, овај, мислим да је то потврђено из више извора и од званичне власти Тузле да су они «Патриотска лига» мислим да су они, да су дошли чак, не знам датум, мислим то ја слушам јавно, да су тражили, једни су били униформисани, једни су у цивилу били и да су

тражили од господина начелника општине тог Бешлагиха да их прими да им да, не знам ни ја, подршку, у том смислу, то је кружила прича, то је свима познато и уследило је то да он није то прихватио, да их је дислоцирао негде, сад на које подручје, као то прича нећете ви мене овде у Тузли и то, бити, дјеловати, где су отишли, тамо према Калесији или негде на друго мјесто.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли имате сазнања да тад постоје формиране подигнуте мобилисане или како да то назовемо јединице ТО?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: За ТО не знам, ја само знам да постоје маневарске јединице које су биле у саставу МУП-а и које је он формирао, МУП, а те ТО ја не знам, не можем ја.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да се сетите када сте први пут чули уопште за појам оперативни штаб центра станице јавне безбедности Тузла?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Датум је по мом неком сјећању формиран тај штаб можда средином априла, значи неких мјесец дана.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте Ви по функцији били члан колегијума начелника станице јавне безбедности?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познат појам проширени колегијум начелника?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: То је проширени кад су сви ти који су као и ја у улози са центром везе па преносим шта ми кажу ово, оно, да то је проширени уствари.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па да ли тај оперативни штаб и тај проширени колегијум начелника може да постоји, односно да се стави између знак једнакости?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја мисли да не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Мато Дивковић био члан оперативног штаба?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мато Дивковић као командир је био, а да ли је био по хијерархији други, трећи или пети ја не знам, али да је ту био и да је дежурао и да је долазио био је, сви командири не само он, буквално три командира станица, три станице су у Тузли постојале, три станице полицијске.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је било кад у Вашем присуству кад се у канцеларији начелника станице дакле Меше Бајрића окупи већ број тих чланова оперативног штаба или руководећих људи.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Износе било какви планови који по Вама не одговарају улози и месту МУП-а односно станице јавне безбедности Тузла уопште у животу, а да Ви то знате?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Нисам Вас разумио.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, да ли сте присуствовали да се на тим састанцима некад дискутује, предлаже, наређује нешто што излази из оквира нормалног места и улоге МУП-а у обезбеђењу јавног реда, мира, живота грађана итд.?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја нисам то примјетио, у мом присуству не. Чак нико се није негативно одражавао на ту војску конкретно ЈНА, ја не видим ту да је, говорим оно вријеме које ја боравим у СУП-у преда мном лично никад.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Ви док сте дежурни на било који начин имате могућност, односно Ви као дежурни било ко из зграде МУП-а, да директно проверите шта се дешава на Брчанској Малти, дакле да ли имате оптичку везу са Брчанском Малтом из зграде МУП-а односно из канцеларије начелника СУП-а?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Како ћу ја видети Брчанску Малту.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се види из зграде МУП-а?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Изглед?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, не, из те канцеларије затвара је зграда Окружног суда у Тузли, па су оне зграде јер је то улица Титова најдужа у граду Тузла била, то је нека удаљеност.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 1 250 метара ваздушне линије?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Можда нема толко али има километражу, сигурно, не видим да се може видети.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Има. Ја бих волио да се сведоку предочи део исказа сведока Мате Дивковића који говори о тој комуникацији коју он слуша између, ајде да кажем командира станица са терена и Илије Јуришића односно центра оперативног штаба.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Тај ко је на терену он преноси.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам, угасио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ми само рећи на којој сте Ви функцији били тад у то време 15. маја, мислим маја 1992 године, коју функцију сте Ви имали?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мислите у штабу или иначе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе коју сте функцију имали.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па неко решење инспектор милиције на пословима прекршајне деликвенције, да ли сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у штабу?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: А у штабу оперативни дежурни од неког средине, другој половини априла су именовали тај неки како бих рекао тај штаб, набројо сам људе, по националној припадности, четири Србина,

четири Хрвата и четири Муслимана и остали је ли то проширени сад тај резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате на којој функцији је био оптужени Илија Јуришић до пензионисања?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: До пензионисања? Не могу да се сетим ни кад је пензионисан, знам да је био и мени непосредни старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, је ли и Вама био непосредни старешина?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Начелник Сектора јавне безбедности, па можда негде 1990.-1991., да ли се, тад се негде пензионисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био у том оперативном штабу као пензионер?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ко и ја, јавља се на везу и саопштава шта има, шта нема у оном временском периоду док је самном, а ја не знам кад се раздружимо после смјене да ли се ко с ким састаје и кад, то ја не улазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не питам ја кад је са Вама, него питам уопште шта је био?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па чак је, овај, ја, доносио, у ствари доносио, није доносио него радећи ових пар смјена самном Илија је то, господин Јуришић је већину случајева препуштао мени, па каже ајд Станкићу то одради неко јавио то, неко то, нисам стекао дојам, знајући да је био на функцијама и да је био мени старешина који никад нисам лоше о њему никад се изјаснио јер је био изврстан и човек и руководилац и све то, нисам стекао дојам да је он ту као повратник као пензионисани наш радник наређује мени, схватио је ваљда улога да сам ја активан а да је он резервиста, а да је он искуснији од мене по многим стварима да, тако да је био коректан однос, коректан, онако у смислу да ми остала једна запамтио сам ту реченицу, било је ту неких провокација од стране неке групице грађана приближе се горе касарни па мало оне војнике поплаше, то јављају људи са терена, сјећам се добро да је у једној реченици Илија, господин Јуришић рекао «Станкићу да ли ће и ово лудило једном проћи», дефинисао сам га као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ми рећи молим Вас само ово, да ли знате ко је био, молим Вас то је излаз из оквира овога.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: По чему излаз из оквира, сваки сведок је до сада говорио о уопште ситуацији у Тузли, човек Вам говори о окривљеном што је врло битна ствар и Ви га прекидате на томе, ја заиста не разумем о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште и не чујем ово задње што говорите, ово што се претходно причали сам и чула, али ово задње стварно ми није јасно. Ви

причате о некој ситуацији у којој се задесио Јуришић, мало гласније говорите.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не у којој се задесио Јуришић, него где смо се задесили ја и он радећи у истој смјени, у истој смјени кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па да не кажем на седам дана прије 15. маја у некој дневној смјени. Било је неких малих испада, овај од стране неке групе грађана која је пак, можда на неки начин провоцирала ту горе, приђе близу касарне па можда један метак и испуца онако провокативно било и чуо сам од њега, од Илије тај коментар каже «да ли ће ово и једном лудило проћи» у смислу да до 15. маја, говорим искрено, најискреније о човеку Илији Јуришићу ја немам ни једну негативну ријеч. Тог 15. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ја сам Вас схватила, схватила сам шта сте хтели да кажете, али Ви сте рекли да је на Вас фактички нешто пренео, ту сам реченицу запамтила, значи, добро то ће се видети кроз транскрипт, да Ви проверите, да видите нешто, нешто је пренето на Вас, ако је то регистровано уопште. Реците ми ко је заменик био Меше Бајрића?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У штабу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мислим да је Мухамед Бркић, други човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли имао неког помоћника?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Остали сви помоћници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Командири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви командири?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Командири полицијских станица су били по некој хијерархији ти помоћници, што би рекли десна рука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био од пензионера?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Од пензионера можда сам га видео два пута у своме дежурству Хасиб Имамовић, Будимир Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он био, тај, много јако тихо говорите, Ви се уопште не чујете.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не знам шта је био, долазио у штаб тамо и он се нешто, и он је нешто са начелником комунициро, контактиро договор, тако издвоје се па нешто прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али шта је био пре пензионисања?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па пре пензионисања био је неки државни високи функционер, можда чак и шеф, начелник једно вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Колко ја сад знам ко је шта био на функцијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта сте конкретно мислили за Мату Дивковића, да ли препознаје нечији глас, ту комуникацију?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да. Да тај део где говори шта он чује у комуникацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ти појединачни пуцњеви које Ви чујете да ли можете да лоцирате из које то баш стране се чују», «па не знам, могу само да је оцена да је то било негде иза мене», «из ког оружја чујете», «па не знам мислим да је то из пушке», «сад нам опишите тад кад чујете те појединачне пуцњеве да ли сте чули преко радио станице да неко позива штаб», каже јесте, и «да ли препознајете нечији глас», «не никад нисам сазнао ко је тај», «и то кажете да нико није одговарао, да је прошло пар секунди», «јесте то, нико није одговарао, једанпут, двапут, можда и три пута, не знам сад тачно али знам да је постојао један временски размак». Пронађите шта хоћете конкретно да се предочи, датум 11.04.2008. Али пошто Ви знате тачно шта је, слободно Ви кажите, цитирајте.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дозвољавам да нисам добро пратио, да ли је сведок рекао у ком возилу је он био у колони?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мене питате?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Како мислите у ком возилу?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не редослед, него које марке, које врсте.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па «голф двојка».

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: «Голф двојка».

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Плаво бијеле боје, милицијско, полицијско, задњи број М, регистарски број, може, сјећам се и њега М 148-456.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле биће предлог онда да му се онај снимак што се зове «са нивоа раскрснице».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ви у међувремену да потражите то а да ми са режијом успоставимо контакт.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих молила режију да нам прикаже снимак «са нивоа раскрснице» IV ЦД. Да ли режија чује, да ли се чујемо. IV ЦД «са нивоа раскрснице». Јел има гласа од режије, јесу ли чули? Добро. Ако препознате ваше возило реците нам одмах.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па мислим да ово сад што је прошло са упаљеним светлима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел на то мислите, зато вас питам. Хоћете режија само да вратите за пар секунди.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Претпоставка да је оно, на челу колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте. Режија само вратите на ово полицијско возило и зауставите, али полицијско возило. Е сад зауставите, не, не виде се регистарске таблице, мало још.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не би ми значила таблица тог возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, још мало напред. Ако можете да темпирате тамо где су регистарске таблице, ту зауставите. Ево их.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Била су нам возила М 148, почетни број, већина возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево га. Ја бих опет молила режију, чини ми се кад наилази возило да се виде регистарске таблице, а кад се заустави слика онда се не виде. Ево га.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Опет мало назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 142 мени делује.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Требали би да буду М 148.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то ваше возило, да ли препознајете?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Није ово моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Можда је то у чело колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чије је то возило?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Можда је на чело колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда чије је? Не знате.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ако има ротације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ротације.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па онда је то претпоставка, не могу да препознам возача, али требало би он да буде по овом времену неком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зауставите нема потребе више. Изволите. Ајде идемо даље, ајде да видимо, још једно полицијско возило можда ћемо видети, наставите.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ко ће сад ово, кад је било стотину полицијских аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док ви посматрате овај снимак, да ли се подсећате, јесте ли видели ви ова униформисана лица?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Једног сам видио, ево овај, али не знам, са леђа не могу да га препознам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ово, зауставите молим вас.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Е, јел 456, ја мислим, е.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија зауставите овде, још мало вратите.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Требао би да будем ово ја у возилу, у овом возилу, нема ротације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел мислите да је то ваше?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Најближи сам ја по овом броју, ако се може још једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ономе како сте дали опис, прво је оно било са ротационим светлима.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Јесте, ја знам да нисам имао ја ротацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Мислим да, ово кад би се мало вратило уназад да видим регистарске 148 је почетни сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би иза вас требало бити, још неких возила, јел тако?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па на ретровизору сам видио једно возило да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите режија даље.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Једно сам видио онако на ретровизору да излази. Не, не, ово је већ скретање на Брчанској Малти ја мислим било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Возило ово јел има ротацију или нема?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја које сам возио није имало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ово сад што видите на слици?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја не видим да овде има ротација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас вратити још пар секунди уназад, уназад вратите молим вас, е сад зауставите. Па где су, значи то није, значи ни то није. Јел ту Мато Дивковић, да ли ви знате, јел можете да? Не можете.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: У којем је он возилу био не знам стварно, полицијско да, али који број не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Јел је било ту доста тих службених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јел могу да останем да седим да могу читати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На страници 6 овог транскрипта Мато каже следеће «и тако колона је кренула и ми смо прошли то место где је после се то десило у Брчанску Малту, дошли смо негде, па не знам колико је то, 500 метара, километар можда од Брчанске Малте, то је поред ње има вулканизерска радња».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два, три минута да сачекамо, добро. Можемо да наставимо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Каже «дошли смо негде, па не знам колико је то 500 метара, километар можда од Брчанске Малте, то је, поред ње има вулканизерска радња, тад је била вулканизерска радња, чуо сам неки пуцањ,

два, три, четири, не бих сад могао тачно да се сетим, неко је преко радио станице звао штаб, ја не знам сад који је био позивни, овај, и рекао је да пуцају по нама и објектима, нико није одговарао из штаба, било је прво једно ћутање. Даље опет сам чуо неколико метака, поново је неко звао, ја не знам ко је тај преко радио станице, који је звао штаб и рекао је исто тако да пуцају по објектима, шта да раде, и мислим да је било и трећи пут ја не могу, одавно је то било, не могу да се сетим, али знам да је била пауза између тога да нико није одговарао из штаба, никакве није давао упуте. Тек после извесног времена чуо сам преко радио станице глас, мислим да је то био Илија Јуришић и да је рекао на ватру одговорите ватром, тако некако». Идентичан исказ је од 23.03.'98., као и 15.06.2007. Дакле да се сведок изјасни о овом делу исказа сведока Мате Дивковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем питање, шта да се изјасни, не разумем питање, објаснио је, он је чуо два пута само јављање, трећи пут није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Он говори да је чуо глас Илије Јуришића на ватру одговорите ватром, односно на ватру ватром, било након првог јављања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сад треба да прокоментарише сведок то што је изјавио. Па он је рекао своје виђење, сведок је рекао да је чуо после другог.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не могу ја ни исправљат ни додават Мату Дивковића шта је он чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Како, како сад ја на једној страни он на другој, ја испред он иза, или обратно, откуд ја знам шта је он чуо и шта је рекао, ја не доводим себе у ситуацију да се било коме прилагођавам, ако је нешто неко три пута чуо, боже мој чуо три пута, ја сам као човјек у тим година 37 година, чуо два пута, како ја сад да кажем један ипо пут или три пут, чуо онолико колико јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Немам ја везе с Матом Дивковићем.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Још само једно питање. Да ли од Брчанске Малте ка Славиновићима је сведок приметио на путу било какве препреке, нагазне мине, крстила, ископане канале преко асфалта, што би запречавало ход колоне?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ма господине ја да сам видио мине па ја бих налетио на њих, како ће бит на путу мине, треба и мине да се активирају према некоме, ако имаш циљ да неког уништиш, да су биле оне препреке па било је препреке у Тузли на 20 дана пола града и препреке на тротоару, у датом моменту да их неко употреби, то није никаква тајна, не измишљама ја топлу воду да кажем никад нисам видио препреке, биле су, тачно се зна и улога ко их је правио а ко је требао да поставља ја то не знам, то је за мене

политика, да су биле mine на путу, како ће бити mine на путу, па обишо би их или зауставио се, не знам ни ја, mine те нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања. Да ли ви имате, изволите, оптужени Јуришић.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине Станкићу, некад смо били колеге, знамо се и користим твоје данашње присуство можда више ради себе, неке дилеме су и кофузије остале око тог оперативног штаба. Ти си био активни радник, а ја сам прије тога годину дана био у пензији, дакле пасиван, многе ствари вероватно су мени и промакле, али би ја те замолио ако знаш, да ли знаш, ко је наредио да се формира оперативни штаб у Станици јавне безбедности Тузла?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ко је наредио?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ал не знам коме.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да се формира, ако не можеш одговорити на то питање, слободно реци не могу.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја могу само претпостављат, али одговорит ко је формирао, а први човек станице требао да формира.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да ли ти знаш колико је чланова имао тај оперативни штаб?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не, по броју не, по именима вам могу рећи све које су ту били, дал су били, дал нису, кад неко уђе у оперативни штаб не могу ја рећи јеси ли ти ту запослен и по ком питању, то је оно било и ви сами добро знате.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да. То би било моје следеће питање а већ си на њега одговорио. Дакле, не знаш по именице ко је члан оперативног штаба.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он зна поименице али не зна број.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па не знам бил се до броја дошло до података, ако ја набројим десет имена, то је десет људи, а сад је тешко да потрефим све, прошло је доста.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: А да ли знаш који су критерији били да неко уђе у тај оперативни штаб?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Критеријуми?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Па пазите ми нисмо дјеца да се играмо, критеријуми, ако је нешто у писаној форми онда се образложе критерији овако моје виђење да је то било искусни људи, професионалци, са дугогодишњим стажом, ето то, шта, критеријум био је можда да се поведе јер је то било тронационални састав, овако ваше виђење тије људи знате ко

је све био Муслиман, ко Хрват ко Србин, јел је то било негдје оно фифти-фифти удробљено по том питању, онако искрено говорим.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ми смо добили један материјал у коме смо могли, само ја сумњам у тај материјал, могли да видимо нека имена, па сам видио тамо нека имена која никада нису имали ни благе везе ни додира са радом МУП-а, па зато сам поставио ово питање. Следеће моје питање.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: А извините на ово прво питање, кад сте говорили то оперативни штаб, ја га не знам по имену и презимену да је неко мени предочио на папиру Станкићу то је тај, јер ви знате улогу неку пример Цуај Златан, ето наш колега, јел он био није, али почесто је био, почесто излазио, ја не знам његову улогу.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Значи ви нисте добили никакво решење у коме би били задаци ваши као члана оперативног штаба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, рекао је то.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Нисам добио никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Усмено им је речено, рекао је.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро и ја нисам добио решење па ме то збуњује.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Рекао сам да нисам.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То ме збуњује, а да ли је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али знате да сте били у штабу.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да ли је могуће да смо ми или неко други обзиром да је то кратко време кад сам ја мобилисан до 15.маја произвољно звао то тијело оперативни штаб. Да је то можда био проширени колегиј начелника Станице јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако питати, не можете тако, он не зна шта сте ви мислили.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Нисам ја господине Илија никад реко да сте ви били главни ту или међу главним, али да сте били ту као и ја. Ја постављам себи питање и своју улогу конкретно, шта треба да ја радим, да задовољим националну структуру, можда дал можда није, можда је то мање важно. Дал да се јављам на везе, шта ће ми рећи онај са 92 или са терена па преносим вама или претпостављеном. За мене је то било нека штик проба, шта је оперативини дежурни, ја га знам, како би сад рекао оформит, али улога тог оперативног штаба у већини случајева ја нисам у току, оно што сам чуо у јавном поговарању између, комуникације између представника војске ја се детаљно изразио, изјаснио да ја нисам чуо ту неке тензије, неке свађе, претња ми ћемо ово а ови ће ово. То је био неки људски договор између Меше Бајрића и његовог Бркића и не знам ни ја који сви ту, и тог Дубајића, ако сте били икада, никад се није свађало, попије се кафа и оде свак својим путем, ја сам онда био слијеп да нисам ништа знао шта се ради и ако је нешто сасвим друго. Ја причам оно што сам видио, чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте више понављати.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Мислим да смо били у истој ситуацији и да се разумијемо. Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли имате ви још нешто да додате?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени мало није јасно око ових смена, јер ви сте нам другачије објаснили ове смене како су се одвијале, смене дежурства, па сте рекли од 2 часова да сте дежурали, па сте очекивали смену, па сте очекивали у 22, па су дошли после, па је дошо Мухамед Бркић негде око 2 сата изјутра, па ми те смене не укпалају се у ово што сведок говори. Сведок је децидирано рекао од 7 до 19 часова да су ишле смене.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Госпођо предсједнице, много је времена протекло, и вјероватно и дозвољавам и колеги и себи да баш свих детаља и минута и секунди да се можемо сад сјетит то је тешко. Али, добро слушали сте га данас кад је рекао да је смјене подешавао и често мијењао руководиоца Станице јавне безбједности, што ја прихватам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ако могу да додам на сведока, он је могао тај који ће рећи дођи сутра од толко сати или дођи од толко, мислим да је позната ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам лепо. Хоћете ми само одредити трошкове?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Трошкове превоза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Да, из Бијељине до Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ја сам дошао са приватним колима, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 7.000 покривају ваше трошкове, 7.000 динара, јел покривају трошкове?

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Ма није уопште битно, ви одредите, ако је неко из Бијељине па да уклопите, ја сам с колима дошо, нисам са аутобусом сад да имам карту.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Ислатити сведоку 7.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо можете ићи.

СВЕДОК БЛАГОЈЕ СТАНКИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да консултујем се, нисам сигурна да ли сам добро регистровала да је господин Протић предложио укидање притвора, јел тако? Добро, ми ћемо се повући ви останите ту.

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца адв.Стевана Протића, браниоца опт.Илије Јуришића да се према истом укине притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сматрамо да и даље стоје разлози због којих је притвор одређен решењем истражног судије и продужаван.

Што се тиче овог другог предлога, односно то је био први предлог да се прекине овај поступак и да се врати на истрагу, такође

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца оптуженог да се прекине поступак и да се врати на истрагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли има још нешто, неких предлога у овом моменту? Нема.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се одлаже, и заказује за:

01. 02. и 04.септембар 2009.године,
са почетком у 09.30 часова, судница број 4.

За 01.септембар заказано је саслушање сведока Мехе Бајрића, путем видео конференцијске везе из Сарајева и судског вештака позвати др.Ђорђа Алимпијевића.

За 02. и 04. септембар обавестићемо вас шта ћемо и какав ће план бити.

Записничар

Председник већа-судија